

A photograph of a subway station platform. The platform is long and narrow, with a series of arched doorways on the left side. The ceiling is high and has a grid pattern. The floor is made of large tiles. In the background, a dark tunnel leads away from the platform. The lighting is warm and yellowish.

LEE HARRISOVÁ

VRAŽDA
v Greenwich Village

motto

Detektivka

motto

VYŠLO

Případy s bývalou jeptíškou Christine Bennettovou

Vražda na Velký pátek

Vražda na Den smíření

Vražda na křtinách

Vražda na Den sv. Patrika

Vražda o Vánocích

Vražda o stříbrné svatbě

Vražda na Den díkůvzdání

Vražda o Velikonocích

Vražda na silvestra

Vražda v den svatého Valentýna

Vražda na Den práce

Vražda na Den otců

Vražda na Den matek

Vražda na apríla

Vražda o narozeninách

Vražda při bar micva

Vražda na mexický svátek

Případy Jane Bauerové

Vražda v Hell's Kitchen

Vražda v Alphabet City

LEE HARRISOVÁ

VRAŽDA

v Greenwich Village

Praha 2015

Přeložil Lubomír Veselý

Copyright © 2006 by Lee Harris
Translation © Lubomír Veselý, 2015

ISBN 978-80-267-0299-3

S láskyplnou vzpomínkou na DJL

PODĚKOVÁNÍ

Tisíceré díky Jamesi L. V. Wegmanovi za čas, který se mnou strávil, a také za cenné příspěvky a odborné znalosti. Úspěch této knihy je úzce spjat hlavně s ním.

Velkoměsto je učitelem člověka.

SIMONIDES Z KEU

(556–469 př. n. l.)

Plutarchos: Měli by staří lidé vládnout?

1

Velitel se konečně dočkal svého povýšení. Díky tomu, že stojí v čele jednotky pro řešení starých odložených případů na 137 Centre Street, která od svého založení během minulého podzimu objasnila minimálně tři těžké případy, byl kapitán Francis X. Graves povýšen na zástupce inspektora. Detektiv Jane Bauerová, jejíž tým skládající se ze tří detektivů se zasloužil o to, že dva z těchto případů mohly být jako vyřešené uloženy jednou provždy do archivu, se dověděla o Gravesově skvělém úspěchu v březnu po návratu ze své první návštěvy Paříže, kam odletěla s mužem, zástupcem velitele, kterého nezákonně a vášnivě milovala. Její parťák, Gordon Defino, byl rovněž povýšen z detektiva třetího na detektiva druhého stupně a tuto poctu si rozhodně zasloužil. Třetí člen skupiny, Sean MacHovec, měl také poskočit o stupeň výš na druhý stupeň, ale vznášel se nad ním mrak kvůli incidentu na konci posledního případu, a povýšení se zatím nedočkal.

Vrátit se po tak krátké nepřítomnosti do práce, kde se mezitím udály všechny tyto změny, bylo šokující. Ale jednotka dělala svou práci, a ačkoli neměla status stálého uskupení, měla v ní pokračovat, což zachránilo detektivy před návratem k běžné činnosti v jejich posádkách na okrscích. Výsledky stály za to. Famózní vyřešení prvního případu katapultovalo Jane hned o dvě příčky na detektiva prvního stupně.

Jaro bylo neurovnané a rozhárané. Jane se musela dostavit k soudu kvůli dlouho odkládanému soudnímu pro-

cesu, takže si potřebovala osvěžit detaily případu. Jednalo se o nepříjemnou záležitost s obhroublými účastníky na obou stranách, kteří pokoušeli trpělivost soudce a jako magnet přitahovali novináře a média, ať už před budovu soudu nebo přímo do soudní síně. Když Janiny svědecké výpovědi skončily, byl předvolán Defino, aby učinil to samé v souvislosti s jiným starým případem. Graves si už dělal starosti: Jeho nejlepší tým týdnů nefunguje. Se svými ambicemi potřeboval stálý přísun pozitivních výsledků.

Když soudní procesy a dovolené přestaly překážet v práci, vrátil se MacHovec ze svého dočasného přeřazení k jinému týmu, kde jeho ztrátu zřejmě nesli velice těžce. Defino sice zastával opačný názor, přesto už jeho znechucení nebylo tak silné jako v době, kdy se setkali poprvé. Dnes byl krásný májový den s vůní jara ve vzduchu a tým detektivů seděl v kanceláři velitele, aby se seznámil s novým úkolem. Zástupce inspektora Graves, pohledný a výřečný muž, který často vystupoval před televizními kamerami v roli policejního mluvčího, vypadal ještě úžasněji než obvykle a tvářil se šťastně. Jeho rozpoložení mělo nepochybně spojitost se zlatými lístky, které se mu blyštěly na rameni.

„Vidím, že všichni vypadáte skvěle,“ začal. „Odpočati a plní energie, jak doufám. Máme tady totiž něco velkého.“

„Určitě to nebude taková práce, jako vymalovat celý dům,“ poznamenal MacHovec. Bylo zřejmé, jak strávil svou dovolenou on.

„Tentokrát se možná mýlíte. Pamatujete si kolegové na vraždu Micaha Anthonyho?“

„A do prdele,“ ulevil si Defino pod vousy.

Jane přikývla. „Tajný policajt. To už je pěkná řádka let, inspektore.“

„A případ je přesto stále otevřený, jak víte,“ navázal

Graves. Desky s materiály na stole před ním byly nejtlustší, které kdy Jane viděla. Reprezentovaly práci mnoha týmů zkušených vyšetřovatelů, které se na případu vystřídaly. Žádný z policistů neskrýval vztek a rozhořčení nad tím, že jeden z jejich středu, možná ten nejlepší, byl zastřelen neznámým zločincem. Pachatel nezanechal na místě činu jedinou stopu, která by ho identifikovala, a zametl po sobě stopy tak dokonale, že to vypadalo, jako by se rozplynul v mlze.

„No, dvakrát už jsme dobrou práci odvedli,“ ozval se do ticha MacHovec tónem, který naznačoval, že člověk nemůže v životě vyhrát všechno.

„Tak to zopakujte ještě jednou,“ kontroval Graves suše. „Neznám nikoho, kdo by celou tuhle horu lejster unesl. Annie vám ji proto rozdělila do tří samostatných obálek, abyste si hned první den nenamohli záda.“ Annie byla policejní asistentka a pravděpodobně by ten objemný spis také sama neunesla.

„To je všechno?“ zeptal se Defino.

„Všechno, detektive. Doufám, že vám nemusím zdůrazňovat, jak důležité je tento případ objasnit.“

„Ne, pane.“ Defino vstal, hlučně rozmačkal v ruce prázdný kelímek od kávy a vzal si vrchní třetinu dokumentů.

MacHovec ho následoval a nechal Jane spodní třetinu, začátek případu, tísňové volání na číslo 911, první policisté na místě činu a zoufalý neúspěšný pokus zachránit umírajícího kolegu.

„A já se tak těšil, až se vrátím,“ utrousil MacHovec, když se posadil na židli za svým stolem. „Tohle je bezvýchodná situace. Měl jsem zůstat doma a dopřát stěnám ještě jednu vrstvu nátěru.“

Defino odhodil kelímek do koše a výjimečně s kolegou souhlasil. „Vzpomínám si, když ten telefonát přišel. Ten týden jsem měl noční, od půlnoci do osmi ráno,

objížděli jsme s partákem Pinkiem okrsek v hlídkovém voze. Už je to strašně dávno.“

„To zní jako dvě roztoužené puberťačky,“ ušklíbla se Jane. „Já byla tu noc na šestce a podařilo se nám zrovna parádní zatčení. Službukonající seržant nám o tom řekl, když jsme přivezli zadrženého na stanici. Pojdme se pustit do práce, chlapi, než se mi tady rozbrečíte.“ V té době byla na šestce nová, vzpomínala, čerstvě zamilovaná do poručíka, téměř kapitána Hacketta. Defino měl pravdu – už je to dávno.

Hlásaly to palcové titulky ve všech novinách, dokonce i v *Timesech*. Detektiv Micah Anthony, třicetiletý, sto osmdesát dva centimetry vysoký černocho, býval amatérským boxerem a svůj volný čas věnoval práci s dětmi z chudých rodin. Zanechal po sobě ženu tak krásnou, že ji každý fotografoval ze všech možných úhlů a pozic. Měla pleť o několik odstínů světlejší než její muž a kulatící se břicho prozrazovalo, že se jí brzo narodí první dítě. Chlapeček přišel na svět tři měsíce po otcově smrti.

Rodina, z níž Micah Anthony pocházel, byla silně nábožensky založená a panovala v ní přísná pravidla, každé dítě mělo jméno z bible. Jeho otec zastával funkci vrátného v jedné kancelářské budově na Manhattanu a matka pracovala jako učitelka v dětském denním centru. Jeden z Micahových sourozenců zemřel na následky střelného poranění několik let předtím, než se vžil termín „zločin spáchaný z projíždějícího auta“. Po této tragédii se Micah rozhodl, že se stane policistou.

Rodina žila v Harlemu v omšelém nevhledném domě bez výtahu. Často uvažovali o tom, že se odtud odstěhují, ale nikdy to neudělali. Micah byl první, kdo se k tomu odhodlal. Sehnal si zaměstnání, měl pravidelný příjem a našel si byt ve West Thirties, dům bez výtahu jako u rodičů, ale v lepším stavu. Tam se také seznámil se svou budoucí ženou a oženil se s ní. Než přišla do jiné-

ho stavu, několik let pracovali. Ona jako modelka vydělávala dost peněz na to, aby mohli složit zálohu na dům na Staten Islandu právě v době, kdy zemřel. Měsíc po pohřbu se do něj přestěhovala a novinářům prozradila, že ho chtěli hlavně pro své dítě.

Když se dítě narodilo, asi na rok zmizela ze zpráv a z povědomí veřejnosti a pak se začala věnovat případům policistů, černošských policistů, a podporovala děti chudých, jak to dělával její muž. Dokonce i dnes, asi deset let poté, se její tvář a jméno tu a tam objeví v televizních zprávách nebo v krátkém článku v jednom z newyorských deníků.

Tohle všechno Jane věděla, aniž musela nahlédnout do spisů. Věděl to každý policista v New Yorku. Tak jako dřívější generace věděla, kde se zrovna nacházeli, když byl zastřelen JFK, policisté Janina ročníku by nezaváhali ani vteřinu při otázce, co dělali, když byl zastřelen Micah Anthony. Pracoval jako tajný policista na vyšetřování dovozu ručních střelných zbraní do města a jejich dalšího pohybu uvnitř, podařilo se mu proniknout do skupiny „byznysmenů“, kteří tyto zbraně kupovali a prodávali. V půl jedenácté toho večera po důležité schůzce v jednom domě v oblasti West Fifties – bylo to tak daleko na západ, kam až sahala zástavba – telefonoval ze svého stanoviště a hlásil, že jede domů. O několik minut později volal ze stejného telefonu manželce, aby jí řekl to samé. Jejich byt se nacházel asi míli jižně od místa, kde se zastavil, aby zavolaal, ale domů se už nevrátil. Ve dvě hodiny ráno probudily obyvatele Waverly Place přímo na západ od Washington Square Parku v Greenwich Village, historické a umělecké oblasti centra Manhattanu, dva výstřely. Téměř ve stejném okamžiku přišly na tísňovou linku 911 tři hovory, aby střelbu nahlásily, a hlídkové vozy ze šestky vystřelily zmíněným směrem. Micah Anthony noc nepřežil.

Zásadní věcí bylo, že na místě činu nic nezůstalo: žádná DNA, žádné otisky, žádné nábojnice z revolveru Magnum 357, žádné stopy na těle, nebylo hlášené žádné auto, které by se skřípěním pneumatik vyrazilo od obrubníku. Anthony neměl na Village žádné vazby. Jeho rodina žila v centru Harlemu, sedm nebo osm mil severně od místa, kde byl zastřelen, a neviděli ho dva týdny. Ani staří přátelé ho neviděli; jeho žena se s ním setkávala jenom sporadicky a den co den se strchovala o jeho bezpečnost.

Detektivové, kteří byli k případu přiděleni, museli vzít neochotně v úvahu také možnost, že měl v jednom z těch činžáků z hnědého pískovce na Waverly Place přítelkyni, za kterou spěchal poté, co ukončil své poslední dva hovory, přestože soudní lékař nenašel žádné důkazy, které by svědčily o nedávném pohlavním styku. Takže střelbou možná skončila hádka mezi milenci, která neměla žádnou souvislost s jeho policejní prací. Nebývale důkladné prověřování okolí se zaměřením na mladé ženy, které v místě bydlely, nepřineslo nic, a jeho žena Melodie, která vlastně ani nepatřila mezi podezřelé, byla doma, když policisté zazvonili u jejích dveří. Záznamy hovorů z jejího telefonu ukázaly, že během noci několikrát volala poručíkovi, veliteli svého muže, a neskrývala obavy o jeho bezpečnost, když se nevrátil domů poté, co jí telefonoval.

Byl to případ jednoho těla, dvou kulek a žádných stop. Tři muži, s nimiž Micah Anthony strávil dvě hodiny v bytě jednoho z nich v oblasti West Fifties, byli zadrženi, podle názoru jejich advokátů vyslechnuti „drsně a bez přerušeni“, a ukázalo se, že jim patří zbraně, které se v bytě našly. Účasti na jeho vraždě ale nic nenásvědčovalo. Důkazy nebyly natolik přesvědčivé, aby stačily k otevření případu, a dva z nich byli propuštěni, katastrofa stíhala katastrofu. Jak si Jane vzpomínala,

byla vyslechnuta každá lidská bytost, která se kdy mihla v Anthonyho životě, dokonce i jeho učitelka z mateřské školky. Co asi, přemítala, zůstalo po deseti letech na ně tři?

„Jeho žena se znovu vdala,“ ozval se náhle Defino. Jeho hlas prolomil ticho a vytrhl je ze soustředění.

„Kdy?“

„Před dvěma lety. V novinových člancích, které následovaly po vraždě, nikdy nechyběla zmínka o tom, že se nevdala. Byla to opravdu krásná ženská.“

„Vzpomínám si,“ poznamenal MacHovec. „Koho si vzala?“

„Chlápka jménem Harwood Appleby. Vypadá to, že byl v balíku. Proč čekala tak dlouho?“

„Protože svého muže milovala,“ skočila jim do řeči podrážděně Jane. „Protože ji šok z Anthonyho smrti srazil do kolen. Vychovávala manželovo dítě a nedokázala si představit, že by začala nový život s někým jiným.“

Defino jí věnoval skeptický pohled. „Jenom jsem se zeptal.“

„Pořád bydlí na Staten Islandu?“

Obrátil několik stránek. „Jo, ale on má byt ve městě. Možná nechtěla, aby dítě změnilo školu.“

To znělo rozumně. „Čtu to od začátku. A řeknu vám, že to je pěkně deprimující případ.“

„A bude ještě hůř, až to zabalíme,“ přisadil si MacHovec.

Opět se rozhostilo ticho. Jane se začala probírat spisem od spodních listů. Zaznamenávala si jména: policistů, kteří odpověděli na tísňové volání, detektivů, kteří byli první na místě činu, lidí z výjezdovky, velitele Michaha Anthonyho a všech ostatních, s nimiž byl pracovně v kontaktu. Všichni tito lidé budou muset být znovu vyslechnuti. Po její levici i pravici se její partneri věnovali stejné činnosti, co chvíli si cosi načmárali do

notesu. V poledne se jí Defino zeptal, jestli nechce jít na oběd.

„To víš, že jo. Už hlady šilhám.“

Vstali a odešli. MacHovec se o sebe vždycky postaral, často si přinesl hnědý sáček, někdy si zaskočil pro něco na zub ke stánku s rychlým občerstvením. Jaro se předvedlo jedním ze svých nejkrásnějších dnů, ani jeden z nich si nevzal kabát. V jednom ze svých obvyklých bister si objednali obvyklá jídla.

„To povýšení Gravese utvrdilo v přesvědčení, že je neprekonatelný,“ nadhodil Defino.

„Třeba má pravdu, ale otázkou je, jestli jsme takoví i my. Ta střelba byla čistá práce. Nikdy jsem o něčem podobném neslyšela. Můžeme tomu dát půl roku a znovu obcházet dům za domem, znovu každého vyslechnout a možná skončíme s tím, co máme teď.“

„Chce to trochu víc elánu, partačko.“

„Já bych začala s jeho ženou, Gordone.“

Zdvihl hlavu od svých oblíbených těstovin. „Nějaký důvod?“

„Možná už mě unavuje dělat pořád věci správným způsobem. Do Waverly Place můžeme zajít kdykoli. Nic se nezmění. Zaregistroval jsi, že by se něco v posledních několika letech nějak vyvinulo?“ Defino pracoval s nejmladší třetinou spisu popisující události z relativně nedávné doby. Detektivové původně přidělení k případu každých šest měsíců zavolají na pár telefonních čísel a napíší o tom hlášení, tak zvanou pětku, což je formulář DD5 používaný pro záznam nových informací a rozhovorů, které založí do spisu.

„Stále jenom srovnávají kulky z nových případů. Nemají se čeho chytit, žádné otisky, žádné vzorky DNA. A když zatknou potenciálního střelce, pokládají mu pořád stejné správné otázky. Zatím se z toho ale nic zajímavého nevylouplo.“

„Někdo tam venku něco ví,“ uvažovala Jane. „Když trochu zčeříme vodu, možná ho vylekáme a vyleze z nory.“

„Myslím, že si zdvojnásobím životní pojistku.“ Defino to prohlásil s jistotou zkušeného muže, který dokáže odhadnout následky.

„Dojez tu omáčku. Ať už se do toho pustíme.“

Prvního telefonátu se ujal MacHovec. Paní Anthonyovou, nyní Applebyovou, zastihl doma na Staten Islandu a ona souhlasila, že si s detektivy promluví, ale ne doma. Nadiktovala mu adresu na Sutton Place a dodala, že by jí vyhovoval termín zítra v deset dopoledne. Přijela by na Manhattan poté, co odveze syna do školy.

„Vypadá to, lidi, že slíznete veškerou smetanu,“ utrousil MacHovec, když Jane podával adresu. „Nejsem si jistý, jestli jsem vůbec na Sutton Place někdy byl.“

„Vezmu si novou kravatu,“ ujistil ho Defino.

Pracovali v tichosti a shromažďovali stránky poznámek. Asi ve dvě promluvil Defino: „Jeho žena byla posledním člověkem, který ho slyšel; poručík je předposledním. Pojdme si popovídat napřed s ním.“

„Mám tady někde jeho jméno.“ Jane přejížděla prstem dolů po dlouhém seznamu jmen. „Harold Bowman. Nemám tušení, kde teď pracuje. Seane?“

„Už to hledám.“ Za minutku měl číslo i adresu a krátce nato Bowmana, dnes už kapitána, na telefonu. Poté, co spolu prohodili pár vět, se zeptal, jestli by se u něho mohli odpoledne zastavit. Bowman pracoval na East Side na One-Seven, což byla z Centre Street rychlá jízda metrem nahoru směrem na Lex. Přikývli, že ano, a hned se chystali k odchodu.

Defino vyskočil ze židle. Cokoli bylo lepší, než sedět za stolem a číst přepisy starých rozhovorů.

* * *

Kapitánu Bowmanovi mohlo být kolem pětapadesáti let, byl prošedivělý, trochu přibíral na váze a téměř se ztrácel v hromadách papírů. Židle vedle psacího stolu doslova přetékala dalšími haldami dokumentů, které se už nevešly na desku. Přivítal oba detektivy a zavolal telefonem pro kávu. „Tak Micah Anthony,“ opáčil, když položil sluchátko. „Vás dva jsem nikdy neviděl.“

Defino ho ve zkratce zasvětil do situace.

„No, nové tváře možná zapůsobí. Pravděpodobně budete chtít vědět, o čem byl náš poslední telefonní hovor.“

„Tím můžeme začít, ano,“ přikývla Jane.

„Všechno je ve složkách. Za posledních deset let jsem si to tolikrát pročetl nahlas, že ho znám nazpaměť. Jakmile se ke mně tu noc dostala ta zpráva, zapsal jsem všechno, co jsem si pamatoval. Nebyl to dlouhý rozhovor. Už jste ho četla?“

„Četla.“

„Pak vám nemůžu pomoci. Jenom bych vám ho mohl znovu přečíst nahlas.“ Otevřel šuplík, vyhledal v něm list papíru formátu dvacet jedna krát dvacet sedm centimetrů a podal ho Definovi, který ho rychle přelétl očima.

„Moc vám toho neřekl.“

„Ani nemusel. Věděl jsem, kde je, věděl jsem, proč tam je, věděl jsem, o čem budou jednat. Řekl mi, že má spoustu papírování a že si to přečtu, až mi to přinese. Pokud vím, měl namířeno domů, když mi volal.“

„Volal z mobilu?“ zajímalo Jane.

„Ne. Ale měl ho, takovou velikou humpoláckou věc. Tenkrát jsme mobily policistům nedávali – pochopte, bylo to před deseti lety – ale on si ho vyžádal, přestože ho měl po většinu času vypnutý, aby ho nikdo neotravoval zbytečným voláním. Měli jsme domluveno, že pokud to půjde, využije pevnou linku. Volal mi z telefonního automatu na Desáté avenue kousek od bytu, kde

se uskutečnila ta schůzka. Následujícího dne ten telefon našli.“

„A pak volal své ženě.“

„Přesně to jsme zjistili.“

„Nebyl daleko od domu, když uskutečnil oba telefonáty. Vzal by si domů taxíka, nebo by jel metrem, nebo šel pěšky?“

„Mohl se rozhodnout pro kteroukoli z těch tří možností,“ řekl kapitán. „Podle mého názoru by dal přednost chůzi. Byl to sportovec, atlet, měl kondici, jakou mu mohl kdekdo závidět, tu míli by dal hravě za čtvrt-hodinku, poklusem za deset minut. Metro... no, než by se dostal na stanici, kde by musel čekat na vlak a pak jet dolů na Třicátou čtvrtou ulici a nakonec ještě kus pěšky domů, mohl si to ušetřit a vyrazit rovnou po svých. Pokud si vzal taxíka – a vyloučit se to nedá; byl unavený a svou ženu neviděl několik dní – nikdy se o tom v žádné knize jízdních záznamů nenašel.“

„Byla to jenom shoda okolností, že se schůzka konala tak blízko místu jeho bydliště?“ zeptal se Defino.

„Pokud je mi známo, tak ano. Ti chlapi měli ještě jedno místo na východní straně, tam ale vypršela nájemní smlouva, takže si našli náhradu na západní Padesáté druhé. Když byli zatčeni, našly se jenom tři zbraně, patrně jako vzorky zboží, aby se kupující přesvědčil, že mohou doručovat na objednávku, ale i tak to stačilo na obvinění z nepovoleného přechovávání.“

„Kolik lidí o té operaci vědělo?“ zeptala se Jane.

„Snažili jsme se udržet počet na co nejnižší hodnotě. Samozřejmě jsem to byl já. Policejní asistentka měla také určité informace, že probíhá jakási akce v utajení, ale neznala ani detaily, ani zúčastněné. Mimochodem, s Micahem se nikdy nesešla. Nedodávali jsme jí žádné materiály, aby je přepisovala na stroji. To dělal on sám. A pak ještě jeho žena.“

„A co ta žena?“ chtěl vědět Defino.

„Netuším, kolik jí toho řekl; můžu vám jenom zopakovat, co ona přiznala, že ví, což konkrétně bylo, že její muž pracuje v utajení na speciálním úkolu, že si nemá dělat starosti a že všechno bude v pořádku. Volal jí hned, jakmile jsme spolu domluvili; ověřili si to. Byl to krátký hovor: ‚Miláčku, jedu domů.‘ To bylo všechno. Já jí také jednou za čas zavolám. Loni se znovu vdala, možná ještě o rok dřív; ten čas tak letí, že někdy ani nestačím držet krok. Je to senzační ženská: chytrá, ví, jak vydělat peníze. Ten chlápek ji uháněl několik let, aby si ho vzala. Řekla mi...“

Čekali.

„O. K., vy jste vyšetřovatelé; v případech vraždy neexistují žádná soukromá tajemství. Prostě se mi svěřila, že si nedokáže představit, že by se po Micahovi mohla intimně sblížit s jiným mužem. Myslím, že v tomto ohledu změnila názor. A pokud si myslíte, že Micah jel do Village navštívit nějakou kočku, jste na omylu. Byl do Melodie blázen. Byli nádherný pár, čekali své první dítě, těšili se, až se přestěhují do nového domu. Na šestce prošmejdili chlapi snad každou ložnici, jestli nenajdou nějakou přítelkyni. Neuspěli a ani pitva neprokázala pohlavní styk těsně před smrtí.“

„Milenci se nescházejí vždycky jenom kvůli sexu,“ namítla Jane a současně ji napadlo, jestli je jedinou osobou v místnosti, která to může potvrdit z osobní zkušenosti. Z výrazů na tvářích mužů usoudila, že tomu tak nejspíš bude.

„Bylo jedenáct v noci; celý den tvrdě makal,“ snažil se jim přiblížit situaci kapitán Bowman. „Svou ženu neviděl několik dní. Kdyby měl přítelkyni, myslíte si, že by ji šel navštívit jenom proto, aby spolu v posteli hráli paci paci pacičky?“

Přešla jeho narážku bez mrknutí oka.

„Jenomže ona žádná přítelkyně neexistovala,“ prohlásil Bowman. „Za to dám krk.“

„Řekl jste, že policejní asistentka se s Anthonym nikdy nesetkala. Jak to fungovalo?“ zeptal se Defino.

„Vysvětlím vám to.“ Kapitán Bowman se odstrčil od stolu dozadu, takže téměř narazil do zdi. Životní prostor holt není levný. „Byli jsme ÚKOZ na One PP.“ Jinými slovy Úřad pro kontrolu organizovaného zločinu na One Police Plaza. „Micah patřil mezi špičkové detektivy pracující na operacích v přísném utajení. Poslední se týkala zbraní. To nakonec víte. Nepodléhal velení skutečného velitele, neměl ani přidělenou kancelář. Papírově byl členem operační skupiny, kterou jsme nazvali OZAN, Omezení zbraní a nákup, jenom aby měla nějaké jméno. Mluvili jsme spolu telefonicky, když k tomu měl možnost, hlavně kvůli jeho bezpečnosti. Chtěl jsem vědět, jestli je naživu. Jednou za čas jsme se setkali, někdy v New Jersey, jednou v Connecticutu, jednou nebo dvakrát na severu nebo mimo Manhattan, nikdy na žádném místě dvakrát. Jeho výplatní šeky šly rovnou do banky. Aby mohl vykonávat tuto práci, dostával určitou sumu peněz od města, jejíž příjem potvrdil podpisem – peníze, aby se blýsknul, jak je bohatý, nebo na nákup většího množství narkotik; záviselo na tom, co právě dělal. Před svým posledním úkolem měl za sebou pěknou řádku úspěšných zatčení. On se jich samozřejmě nikdy osobně nezúčastnil. Tím by odkryl své utajení.

Odváděl fantastickou práci. Za své výkony by si zasloužil Oscara. Dodával nám nepřetržitý tok informací, dokonalý zpravodajský servis, jak by to nikdo jiný nedokázal. V posledním nákupu, který se nikdy neuskutečnil, se jednalo o stovky střelných zbraní. Když jsme po jeho smrti udělali v bytě razii, našli jsme jenom tři kusy včetně pušky pro střelbu na velké vzdálenosti.“

„Tři,“ zopakovala Jane.

„Přesně tak. Jejich stopa nás dovedla až ke zbraním ukradeným z muničního skladu. Zbraně, které kupoval Micah, jsme nikdy nenašli.“

„Možná žádné neexistovaly,“ nadhodil Defino.

„Existovaly, tím si buďte jistý. Číslo a typ každé z těch, o nichž Micahovi řekli, že je může koupit, se shodovalo s číslem zbraní, které byly ukradeny z muničního skladu. Jenom nevíme, kde je ksakru ukryli.“

„A pořád to nevíte, ani po deseti letech?“

„Správně. Můžou být v jiném bytě, naložené na lodi do Timbaktu nebo někde zakopané. V New Yorku je spousta parků nebo skládek. Ale ani jedna z těchhle zbraní se nikde neukázala, a to jsme za posledních deset let provedli pěknou řádku zátahů se zbraněmi.“ Ochutnal kávu, která už mu dávno vystydla, a odsunul ji stranou. „Takhle to bylo, detektivové, příběh Micaha Anthonyho. Vystrojili jsme mu pohřeb jako policejnímu inspektorovi, jeho žena dostala vdovský důchod a život šel dál. Od té doby jsem ještě nepotkal v práci chlapa, jako byl on.“ Významně se podíval na hodinky.

Poděkovali mu a na stole mu nechali vizitky. On je na oplátku ujistil, že mu můžou zavolat, kdykoli se jim zachce.

„O kolik zbraní se tehdy jednalo?“ zeptala se Jane, když byli na odchodu.

„Dvě stě dvacet sedm.“ Odpověděl bez váhání, jako by se mu to číslo vrylo do mozku. Ani o deset let později po něm nemusel pátrat v paměti. Suma peněz, kterou by kupující zaplatil, by se pohybovala řádově kolem osmdesáti tisíc.

Když byli zpátky na ulici, zamířili k Lexington Avenue.

„Tomuhle případu bych moc rád přišel na kloub,“ řekl Defino.

„Tak to jsme dva.“

2

Jane si vzala svou třetinu spisu s sebou domů. Posledních několik měsíců, když k tomu bylo vhodné počasí, do práce a zpátky chodila pěšky nebo běhala, ale váha papírů v deskách ji dnes nasměrovala k metru. I tak ji ještě čekal kus cesty pěšky, protože bydlela ve West Village, daleko od poslední stanice metra. Při chůzi přemýšlela, koho by mohla znát ze své dvacetileté praxe u policie, kdo by mohl vědět něco víc o vraždě Micaha Anthonyho, ale nikdo ji nenapadl. Muž, který pracoval v tak přísném režimu utajení jako on, neměl žádné kamarády, s nimiž by se v práci pozdravil, nechodil s ostatními kolegy po šichtě na pivo, nevykládal si s nimi historky ze školních let.

Když přišla domů, poslechla si vzkazy na záznamníku. Sháněl ji otec a ona mu hned zavolala zpátky a informovala ho o novém případě, aby ho s ní mohl aspoň zprostředkovaně prožívat. Byl v důchodu a žil v Bronxu ve stejném bytě, kde Jane vyrostla. Během posledních několika měsíců se jeho zdraví zlepšilo, léky na srdce zabraly a všechny potíže překonával snadněji, ale přesto si o něj a jeho přítelkyni Madeleine dělala starosti, kdykoli si uvědomila, že cestují metrem, a raději si ani nepředstavovala, jak chodí po setmění pešky ze zastávky domů.

Po večeri se posadila se spisem v ruce. Při poslechu vyprávění kapitána Bowmana pocítila záchvěv vzrušení, který nahradil počáteční zklamání z toho, že pracují na případě, který obyčejný smrtelník nemá šanci vy-

řešit, ale její šéf se o to přesto chtěl pokusit. Představa, že budou po deseti letech znovu pročesávat okolí místa, kde byl Anthony nalezen, ji nechávala chladnou. Dokonce i rozhovor s paní Anthonyovou, který je čekal zítra, pravděpodobně nijak nevybočí z obvyklé rutiny, bude se skládat z nacvičených prohlášení, která je nikam nedovedou. Potřebovali jiný úhel pohledu, něco odlišného, něco, čím se dostanou Anthonymu pod kůži, ale Jane nevěděla, jak to udělat. Budou muset najít muže z toho bytu. Jeden z nich mohl po schůzce snadno sledovat Anthonyho na ulici, dokonce vyslechnout jeho rozhovor z pouličního telefonu a pak ho odvézt autem na místo, kde byl zastřelen. Co se ale odehrálo během tří hodin mezi Anthonyho únosem a vraždou? Odjel se svými věznicemi dobrovolně? Nemlátili ho. Na jeho těle nebyly nalezeny žádné pohmožděniny ani odřenyiny. Pokud mu nasadili pouta nebo ho svázali, provedli to tak šikovně, že nezanechali žádné stopy – což není pravděpodobné. Vypadalo to, jako by své únosce znal, nebo ho kontaktovali, aby se s nimi sešel, a on tam vyrazil dobrovolně. Pokud ale platila druhá možnost, nedovolali se mu na mobil, ani ho nesháněli pomocí pageru. Takhle informace by určitě vyplynula během počátečního vyšetřování. A pokud mu ti lidé, s nimiž se právě rozešel, řekli, aby se někam dostavil, nevolal by Bowmanovi, aby mu řekl, že skončil, nebo své ženě, že je na cestě domů. Někdo ho napadl až po těch telefonátech.

Nic z toho se ovšem nedalo brát jako originální nápad. V případě tak starém a tak důležitém, jako byl tento, se určitě postupně probraly téměř všechny možnosti, důkladně se prošetřily, ale nic nepřinesly. Tentokrát budou muset přijít s něčím jiným.

Telefon se rozdrncel právě v době, kdy se zamýšlela nad tím, jak by ten odlišný přístup měl vypadat.

„Jak se máš?“ zeptal se Hack.

„Ahoj.“ Usmála se a snažila se mu to dát najevo i hlasem. „Kde jsi?“

„Jedu domů. V poslední době strávím víc času za volantem než v práci, je to spousta hodin.“

„Máme nový případ.“

„Povídej.“ Na svém starém zařazení na One PP věděl často o všem dřív než ona. Nyní, když byl povýšen na zástupce velitele a pracoval na městském velitelství v Bronxu, se jeho povědomí o Janině práci a možnosti ji ovlivňovat přiblížily nule.

„Micah Anthony.“

„A sakra.“

„Když jsem poslouchala Gravesa, on si opravdu myslí, že to můžeme dokázat.“

„Víš, co se říká: Ševče, drž se svého kopyta.“

Byl hnacím motorem jejího života, tím, co jí dodávalo sílu pokračovat, a jeho ztráta by ji zničila. Začalo to před deseti lety, když byl poručíkem, vlastně už téměř kapitánem, a ona dostala zlatý štít. Jejich vzájemná přitažlivost byla silná jako milion magnetů a ona se nesnažila jí vzdorovat, ani nepřemýšlela o možných následcích. On si následky uvědomoval, ale bylo mu to jedno. Chovali se opatrně – velice opatrně – a udržovali svůj vztah v tajnosti. Snad tisíckrát jí řekl, že od své ženy odejde, když si ho vezme, ale ona odmítla. Jako adoptované dítě, které se vzdalo svého vlastního nechtěného dítěte, chtěla, aby jeho dcery byly vychovávány oběma rodiči.

Věděla, že sexuální život se svou ženou ukončil už před lety, protože jí to řekl a ona mu věřila. Do jedné nahodilé konverzace se vmísila i narážka, že to jeho ženě nechybí. Pravděpodobně věděla, že se něco děje, ale pro ni bylo důležitější, že to zůstávalo v tajnosti, než jestli to skončilo. Jane a Hack o tom pochopitelně nemluvili.

Ačkoli policisté v její přítomnosti takové intimnosti neprobírali, Jane věděla, že irští policisté, dnes pře-

vážně Hackova generace, si stěžují na manželky BIC, *Brooklyn (Bronx) Irish Catholic*. Ale ty iniciály měly také svůj skrytý význam. Lidé, kteří je používali, je chápali jako *Born Ice Cold* (Zrozena ledově chladná – pozn. překladatele).

Jane byla katolička z Bronxu, tedy ne přímo Irka, jejíž nešťastná, smolná událost v pozdní pubertě její rodiče téměř ochromila. Jenom díky tomu, že ji podporovali, se z ní stala sebevědomá, normálně fungující lidská bytost. A ledově chladná se rozhodně necítila.

V březnu se vydala s Hackem na výlet do Paříže, byla to vlastně její první cesta do zahraničí. Vybral termín tak, aby ve městě lásky mohla oslavit své narozeniny a současně také oslavili deset let trvání jejich vztahu. Nyní zahájili další rok.

„Kdybych se aspoň měla čeho držet,“ povzdechla si, reagujíc tak na jeho poznámku o ševcově kopytě. „Dneska odpoledne jsme s Definem mluvili s kapitánem Bowmanem. Byl to Anthonyho kontakt na ÚKOZ.“

„Harold Bowman. Pamatuju si na něj.“

„Stále je v kontaktu s vdovou po Anthonym a ujistil nás, že Anthony určitě nechodil do Village za milenkou.“

„Na tuhle choulostivou záležitost se zaměřili obzvláště důkladně.“ Ze sluchátka se ozval klakson.

„Své tvrzení podpořil tím, že pitva neprokázala žádné známky sexuální aktivity. Takže jsem mu řekla...“

„Nech mě hádat. Řekla jsi mu, že se setkali proto, aby spolu krásně a dlouze rozmlouvali o ožehavých tématech, která hýbou světem. Vysmál se ti?“

„Ne tak docela, ale skoro jsi to trefil.“

„Jane, Harold Bowman podobný úlet osobně zažil, pokud vím. Určitě k ní nechodil, aby si pocvičil mozek nebo ochutnal její koláčky. A pokud Micah Anthony navštívil toho večera nějakou ženskou, bylo to pro něco, čeho se mu nedostávalo doma.“

„Žádnou ženskou nenavštívil. Volal manželce, že je na cestě domů. Hacku, než se ti zhorší signál, chci ti říct, že tenhle případ nehodlám řešit podle zaběhnutých pravidel.“

„Pak přijdeš o práci. Originální myšlenky nejsou v popisu tvé práce, ani Gravesovy. Zapomene se na všechno dobré, co jsi dosud dokázala.“

Ignorovala jeho námitky. „Chci proniknout pod povrch věcí, na kterých pracoval Anthony.“

„Jak?“

„Ještě nevím.“

„Dochází mi baterie. Začínáš se mi ztrácet.“

„Podívej se na to. Jsme spolu pět minut a žádný sex.“

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“

Zasmála se tomu, ale hlas ve sluchátku byl pryč.

Jane si vždycky říkala, že oblast Sutton Place je taková krátká a do špičky. Podél východního okraje Manhattanu v honosné oblasti Fifties se táhlo několik bloků mimořádně drahých nemovitostí, činžovních a městských domů vybavených luxusními vymoženostmi, které si žádala bohatá klientela.

Jane a Defino kráčeli východním směrem od konce Padesáté třetí ulice z Lexu. Budova stála na východní straně ulice, což znamenalo, že byty nabízejí výhled na East River a každodenní východ slunce pro ty, kteří kvůli povinnostem museli vstávat časně. Ukázalo se, že její úvaha byla správná. Vrátný jim zkontroloval odznaky, porovnal fotografie v průkazech se skutečností a pak zavolal nahoru a nasměroval je k výtahům. Dveře byly na straně budovy přivrácené k řece, a jakmile se ocitli v obýváku, uchvátil je nádherný výhled z okna.

Paní Applebyová byla opravdu velice krásná a příjemná žena a do puntíku naplnila pověst, která ji předcházela. Káva už byla připravená a hostitelka ji podávala

v šálcích z kvalitního porcelánu s koláčem, který krájela stříbrným nožem. Když se obrátila k Definovi, aby mu nalila, Jane se na ni podívala z profilu a pomyslela si, jestli není těhotná.

„Je nám jasné, že jste již před deseti lety musela odpovídat na spoustu otázek,“ nadhodila Jane, když byli obslouženi.

„Tolik jich zase nebylo, jenom jeden typ otázek a ten se neustále opakoval. Mé odpovědi se nezměnily, ale chápu, že se na ně musíte zeptat znovu. Samozřejmě vám chci být ve všem nápomocná. Trápí mě, že lidé zodpovědní za Micahovu smrt jsou stále na svobodě. Udělám cokoli, abych vám pomohla je dopadnout a poslat tam, kam patří.“

„Známe podstatu dvou posledních telefonních hovorů,“ řekl Defino. „Včera jsme mluvili s kapitánem Bowmanem a také pročítáme spis.“

„Takže to je jedna z otázek, na kterou nemusím odpovídat. Předpokládám, že další věci, na kterou se mě chcete zeptat, je, jestli měl milenkou. Vím, že manželky se zpravidla o těchto věcech dovědí jako poslední, takže ať řeknu cokoli, nebude to mít moc velkou váhu, ale já nevěřím, že by v jeho životě byla ještě další žena.“ Usmála se. „Kromě jeho matky.“

„Kapitán Bowman je téhož názoru,“ poznamenala Jane.

„To je milionový chlap. Prožíval tu tragédii stejně těžce jako já.“

„Svěřil se vám manžel, na čem tehdy pracoval?“

Zhluboka se nadechla. „Byl v utajení. Dělal si starosti o mou bezpečnost. Řekl mi, že to, čím se teď zabývá, je nebezpečné, ale kdybych se někdy dostala do závažné situace – tak to nazýval a já jsem chápala, že tím myslel, kdyby byl v ohrožení můj život – mohla bych prozradit jedno telefonní číslo člověku, který by mi vyhrožo-

val. Neustále jsem ho měla u sebe. Jsem přesvědčená, že patřilo někomu na ÚKOZ, ale nikdy jsem tam nevola-la, takže nevím. A nikdy jsem se do takové situace ne-dostala.“

„Věděla jste, že se jednalo o prodej zbraní?“ zeptal se Defino.

„Teprve až po jeho smrti.“

„Jak si představujete vy, co se tu osudnou noc odehrá-lo?“ nadhodila Jane.

„Někdo na něho čekal, když vyšel z domu na Pade-sáté druhé ulici. Ať to byl kdokoli, sledoval ho a počkal, až dokončí oba telefonáty. Pak Micahovi namluvil, že se něco stalo a že tam musí spolu odjet. Ten člověk měl průkaz totožnosti v pořádku, takže k němu Micah bez obav nastoupil.“ Odmlčela se, aby se napila kávy. „Mu-sel to být někdo, komu důvěřoval.“ Ačkoli to nevyslo-vila přímo, možnost, že to mohl být policista, visela ve vzduchu.

Byla to jedna z možností, o níž Jane uvažovala před-cházejícího večera. Policajt policajtovi uvěří, pokud mu nabídne přijatelnou výmluvu. „Máte na mysli policistu?“ zeptala se přímo.

„Někdo, komu důvěřoval,“ zopakovala paní Apple-byová. „Není samozřejmě vyloučeno, že to byl muž zá-kona. Jsem si jistá, že tato možnost přišla na mysl všem vyšetřovatelům, když nemohli najít podezřelého. Ale nebyl to poručík Bowman. A nikdo v té kanceláři ne-znal Micahovo jméno, ani nevěděl, co dělá. Tak mi to alespoň řekli.“

„Mohl to být některý z lidí, s nimiž se váš manžel se-tkal,“ navrhl Defino.

„To mohl, ano. Byli zatčeni a důkladně proklepnuti, ale nic moc z toho nevzešlo. Dala bych krk na to, že vě-děli víc, než řekli, ale chyběl sebemenší důkaz. Nevím, kam se obrátit, detektivové. Doufám, že vy si poradíte.“

„Když vám během práce volal, abyste o něm věděla, řekl vám, odkud volá?“

„Občas ano. Řekl třeba: ‚Jsem v Harlemu. Dej mi půlhodinku.‘ Nebo ‚Jsem na Desáté avenue kousek od Pa-desáté druhé. Brzy se uvidíme.‘ To také řekl ten poslední večer.“

„Kdy jste zavolala poručíkovi Bowmanovi?“ zajímala se Jane.

Našpulila rty a vydala slabý zvuk. „Asi o půlnoci, možná o chvíli později. V té době byl Micah stále naživu, což je věc, která mě od té doby trápí. Věděla jsem, že se dostal do problému; jenom jsem nevěděla, jak velký ten problém je. Snažila jsem se ho najít, zatímco on se snažil zachránit si život, ale nevyšlo nám to.“

„Zkoušela jste mu zavolat na mobil?“

„Několikrát. Ale měl ho vypnutý.“

„Bylo to běžné?“

„Ano. Používal ho většinou, když někomu potřeboval zavolat. A já jsem mu obvykle nevolala. To jen tuhle noc, kdy jsem měla tušení, že se něco stalo.“

Jane položila na konferenční stůlek svou vizitku a Defino ji napodobil.

„Omlouváme se, že jsme vás vytáhli do města kvůli tomuhle rozhovoru,“ podívala se na ni Jane.

„Jsem moc ráda, že se stále snažíte. Jednou tenhle případ vyřešíte, třeba jenom náhodnou. Jenom doufám, že se toho dožiju.“

Jane vstala a přešla k oknu. Výhled byl přesně takový, jaký očekávala, řeka, jižní výběžek Rooseveltova ostrova a za ním Queens. Ať otočila hlavu nalevo nebo napravo, otevíral se před ní fantastický rozhled do dálky. Na jihu v jemném oparu, který se vznášel nad New Yorkem, poznala Williamsburg Bridge. Na další dva mosty, které se pnuly přes East River, nebylo vidět díky vyboulení jižního Manhattanu, pro tuto část se vžil název Alphabet City.

Úzkou kuchyňkou, která by se vešla do kuchyně v jejím bytě dvakrát, vykročila Jane za paní Applebyovou ke dveřím. Potřásli si rukama a paní Applebyová jim znovu poděkovala za to, že stále ještě nevzdali úsilí o objasnění vraždy jejího manžela.

„No, když už nic, tak jsem se aspoň podíval do bytu, který si při téhle práci nikdy nebudu moct dovolit,“ poznamenal Defino, když stáli znovu na ulici. „Toni by se asi v tak malé kuchyni zbláznila. Člověk by si pomyslel, že za ty prachy, co za ty byty chtějí, by ji mohli udělat trochu větší než záchod.“

„Když máš tolik peněz, tak nevaříš. Všechno si necháš připravit u odborníků.“

„To si budu pamatovat.“

„Gordone, pojďme někam na kafe, kde bude klid, abychom si mohli popovídat.“

„Chceš mi zkazit náladu, že jo?“

„Chystám se ji zkazit všem.“

Rychlým krokem zamířili k Lexu a našli si tam kavárnu. Defino objednal pro oba a vrátil se ke stolu.

„Nechce se mi znovu pročesávat sousedství, kde ho našli,“ začala Jane.

„O. K.,“ opáčil obezřetně.

„A nechce se mi ani znovu vyslychat policisty, kteří byli první na místě činu, a detektivy a lidi z výjezdovky.“

„Kam tím míříš?“

„Nic z toho celých deset let nezabralo. Možná, že tentokrát by to fungovat mohlo, ale já bych ráda zkusila něco jiného.“

„Poslouchám.“

„Jestliže nikdo nic neudělá, ta zbraň se jednoho dne objeví nebo se někdo pokusí koupit si kratší trest tím, že práskne vraha – pokud to tam venku někdo ví. Nebo se objeví jedna z těch dvou set dvaceti sedmi ztracených

zbraní. Chtěla bych proniknout dovnitř toho, co Micah Anthony dělal.“

„Máš nějaký skvělý nápad, jak to udělat?“

„Zatím jenom takový začátek. Chci sehnat zápis soudního procesu s těmi třemi chlapíky, s nimž Anthony obchodoval.“

„To může zabrat půl roku, než se těmi materiály prokoušeš. Pravděpodobně toho bude dobrých deset tisíc stránek.“

„To bude práce pro MacHoveca. On ví, co hledáme, a najde to. Možná je některý z nich zpátky ve vězení a můžeme si s ním promluvit, udělat mu nabídku.“

„Gravesovi se to líbit nebude,“ namítl Defino. Pak požádal obsluhu o další kávu. „Vždy postupuje podle předpisů.“

„Věřím, že nám dá šanci. Dobře ví, že máme výsledky. A pokud se nám podaří přijít na něco nového, uklidní se.“

Defino si prohlížel svou kávu. „Dejme tomu, že souhlasím. Kdyby tenhle případ nebyl slepou uličkou, někdo by ho už dávno rozlouskl. Největší nadějí, kromě toho, co navrhuješ ty, je nějaký šťastný náhodný průlom. Může k němu dojít dneska nebo ani za dalších deset let. Jak chceš pokračovat?“

„Prozradit McElroyovi, co máme v úmyslu. Pokud nám to odkývá, Graves se z toho vynecháme, aspoň na chvíli.“

„McElroy bez velitele sám nic neodsouhlasí.“

Jane věděla, že má pravdu. Poručík McElroy, zástupce velitele, byl dobrý chlap, jakmile se ale mělo o něčem důležitém rozhodnout, dovedně se této povinnosti vyhnul. Z všeobecných povýšení v jeho úřadě mu žádný osobní prospěch nekynul; jediný způsob, jak dosáhnout hodnosti kapitána, bylo složit zkoušku. Po kapitánovi přicházela povýšení jenom z One PP nebo z radnice.

„Pojďme dát na papír takový předběžný návrh,“ řekla Jane, „a prohovoříme to s ním. Nic dlouhého. A pak si obstaráme ten zápis nebo pošleme MacHoveca na soud, kde si sedne a vypíše si z něj vše potřebné. A než se do toho pustí, může zkontrolovat naše tři výtečníky, podívat se, kde dneska jsou, v jakém průšvihů právě lítají.“

„O. K., jdu do toho s tebou. Měli bychom se vrátit a začít na tom dělat.“

3

V kanceláři dali všichni tři hlavy dohromady a sepsali pár stručných bodů, z nichž by měl vzniknout zamýšlený návrh. MacHovec byl po půlhodině propuštěn, míra jeho trpělivosti přetekla. Už se nemohl dočkat, až se vrátí k tomu, v čem byl dobrý. Počítač, o který se měli teoreticky dělit, byl na jeho stole a nikdo kromě něho se ho od minulého podzimu ani nedotkl. Právě teď toužil zjistit, kde se v současné době zdržují tři muži z bytu na západní Padesáté druhé ulici.

Jane a Defino se nevzdávali. Chtěli jména svědků ze soudních přelíčení, dále jména obžalovaných, právních zástupců, asistentů státních zástupců, kteří případ připravovali a zastupovali obžalobu, a také jména spoluvězňů muže, který seděl ve vězení, Carla Randolpha.

„Jeden z nich je mrtvý,“ řekl MacHovec, aniž by přestal zírat na monitor.

„Víš to jistě?“ zeptala se Jane.

„Tak jistě, jak to vyčteš z úmrtního listu. Curtis Morgan. Zemřel před třemi lety.“ Zasmál se. „Rakovina plic. Funguje spolehlivěji než kulky. Byl zatčen za B a E a převezli ho do nemocnice. Zemřel dřív, než stačil něco říct.“

„Zkus Carla Randolpha. To je ten muž, co seděl ve vězení za přechovávání ukradených zbraní.“ Vrátila se zpátky k návrhu. „Někdo, kdo pracoval v muničním skladu, musel o krádeži těch zbraní vědět,“ obrátila se na Defina.

„Vsadím se, že to tajili tak dlouho, jak to bylo možné. Federálům se nikdy nelíbí, když kolem slídí městská policie.“

„Ale Bowman počet znal, takže to bylo v záznamu.“

„Do záznamu se to dostalo v okamžiku, když udělali razii v tom bytě a našli tři zbraně. Když zbraně zmizely, ti kašpaři provedli vnitřní vyšetřování a na nic nepřišli, takže raději mlčeli. Věř mi.“ V tomhle měl pravdu. „A pokud se jim někdy podaří ty zbraně najít, udělají z toho obrovskou show pro veřejnost, jako kdyby na tom případu pracovali každý den celých deset let.“

„Nikdy je nenajdou. Ti čekají jen na zázrak. Uvidíme, jestli se ho podaří uskutečnit nám.“

„Randolph,“ ozval se MacHovec. „Carl J. Chcete něco vědět, chlapi a děvčata? Ten maník se nechal zatknout právě před několika týdny.“

„Za co?“ zajímal se Defino.

MacHovec stiskl klávesy. „Přechovávání marihuany. Copak ona se pořád kouří tráva? Myslel jsem, že už není v módě.“

Jane se usmála. „Kde ho najdeme?“

„S propuštěním na kauci to neuhrál.“ MacHovec hvízdal. „Myslím, že vědí, co je zač. Soudce stanovil výši na půl milionu. Sedí v Rikers. Vypadá to, že ho vsadili na samotku. Silnej tabák za přechovávání drog.“

„Mé oblíbené místo,“ utrousila Jane polohlasem. „Ale jedeme tam, co Gordone?“

„Zítra pro tebe zajedu a vyzvednu tě.“

„V osm budu čekat pod schody. Začíná se mi to líbit.“

Defino zvedl telefon na svém stole a zavolal ženě. Z tónu rozhovoru vyplynulo, že se bez auta obejde.

Jane se vrátila k poznámkám složeným z výrazů a polovičních vět, vytáhla další list papíru a začala sepsané myšlenky tvarovat do smysluplné čitelné angličtiny. Pak ji něco napadlo. „Seane? Byl tam ještě třetí muž. Co se stalo s ním?“

„Tomu nebudeš věřit.“ Zíral na obrazovku, kroutil hlavou a usmíval se.

„Co je?“

„Sal ‚Lucky Dog‘ Manelli, sedmačtyřicet, úhledný krátký trestní rejstřík. Vypadá to, že se usadil v hnízdečku lásky v Minetta Street. Což je asi dva bloky od Waverly Place.“

Defino vystřelil ze židle takovou rychlostí, jako by dostal hlášení 10-13, což je kód *policista v nesnážích*. „Jdeme,“ řekl. „Cokoli je lepší, než se tady hrabat v papírech.“

Jane se zastavila v kanceláři za Annie, aby jí oznámila, kam se chystají. Pak seběhli po schodech dolů. S přestupem dojeli na západní Čtvrtou ulici, na Janinu obvyklou stanici. Odtud pokračovali pěšky k Minetta Street, krátké úzké tříproudové ulici tvořené obytnými budovami, která se stáčela severovýchodně od Šesté Avenue a Bleecker. Schovaná před hlučným dopravním ruchem a chaosem těchto ulic tvořila jakousi tajnou oázu klidu. Cestou dolů asi v polovině bloku našli činžák z hnědého kamene, který Manelli uváděl jako svou adresu. Nahoře několikrát zazvonili a poslouchali u dveří; nic se neozvalo.

„Jdi o patro níž,“ pošeptala Jane Definovi. „Chci zazvonit jinde.“

Defino šel dolů a ona zazvonila u dveří na chodbě naproti Manellimu.

Ve špehýrce se objevilo oko a vzápětí se otevřely dveře. Na prahu stál starší muž, opíral se o jednu berli a měřil si ji podezřívavým pohledem.

„Ahoj,“ pozdravila ho srdečně. Policejní odznak mu raději neukázala. „Hledám pana Manelliho. Sala.“

„Co bydlí támhle? Neviděl jsem ho už několik týdnů.“

„Odstěhoval se?“

„To vám nepovím. Ale ona tam je. Je tam od druhé světové války, nebo tam je její matka. Možná její babička. Všechny vypadají stejně.“

„Znáte její jméno?“ Na vizitce dole u zvonků byly místo jmen jenom iniciály JF/SM.

„Franklinová. Judith, myslím. Občas ji tady potkávám. Tmavovlasá žena, celkem hezká. Co očekává od takového ožraly, jako je on, to jsem nikdy nepochopil.“

„Copak Sal nepracuje?“

„Kdo ví? Přejde sem, pak zase odejde. Křičí na ni, ona brečí. Co je to za život? Měla by si najít normálního chlapa a vdát se. Není to tak špatné. My už to spolu táhneme čtyřicet tři let.“

„No, děkuju, že jste se mi věnoval.“ Přikývla a vykročila ke schodišti. Dříve než stanula na prvním schodě, uslyšela klapnutí zavíraných dveří a kovový zvuk zámku.

„Všechno jsem slyšel,“ řekl Defino, když se k němu o poschodí níž připojila. „Raději bychom se měli podívat, komu se má hlásit, když je venku na podmínku, a kde tráví čas, když není tady.“

„Večer sem zajdu znovu a promluví si s Judith. MacHovec mi může sehnat telefonní číslo.“

„Rád bych věděl, jak dlouho tady ten povaleč bydlí. Od místa, kde se našlo Anthonyho tělo, je to dost daleko, takže v tomhle bloku se asi nikdo nevyptával.“

Odjeli zpátky na Centre Street a Defino natukal na stroji připravený návrh, což mu zabralo slabých dvacet minut. Pořídili kopie a vydali se s nimi do McElroyovy kanceláře.

Zástupce velitele zrovna telefonoval, ale pozval je posunkem dál. Několikrát zopakoval „Jo“ a pak zavěsil. „Vidím, že jste se pustili do případu Micaha Anthonyho.“

Jane začala bez zbytečných okolků. „Poručíku, přinesli jsme několik nápadů. Máte čas si nás poslechnout?“

„Jistě.“

Podala mu kopii jejich mininávruhu a pustila se do vysvětlování.

McElroy, jehož tělo se podobalo mohutnému kamennému kvádru, pozorně poslouchal, občas téměř neznamenně přikývl. Pak rychle přelétl očima list papíru, který ležel na stole. Netvářil se zrovna nadšeně, ale ani tak, jako by se chystal vybuchnout. „Randolph je v Rikers?“ řekl nakonec.

„Ano,“ přitakal Defino. „Zatkli ho před týdnem nebo dvěma. Poslali ho rovnou na samotku, takže dobře vědí, s kým mají tu čest.“

„Určitě, dojděte ho navštívit. Proberu to s inspektorem Gravesem. Nevím, co na to řekne, ale za zkoušku to rozhodně stojí.“

„Je tu ještě něco,“ pokračovala Jane. Pověděla mu o Manellim a Minetta Street.

„Minetta. Nenašli Anthonyho na Waverly?“ To byla informace, kterou si každý, kdo pracoval u policie deset let, automaticky vybavil.

„Jo,“ odpověděli oba téměř unisono.

„Desetiletá řada vyšetřovatelů přece nemohla dělat stále stejnou chybu, aby si toho nikdo z nich nevšiml.“

„Možná tam před deseti lety nebydlel, nebo ani před pěti,“ namítla Jane. „Ten muž přes chodbu řekl, že ta žena tam bydlí odnepaměti, ale Manelli ne. MacHovec shání její číslo. Dneska večer jí zavolám a prověřím to.“

„O. K., zkuste to. Raději si o tom promluvíme až ráno.“

„Ráno se chystáme do Rikers, šéfe,“ poznamenal Defino.

„O. K., jeďte se podívat na Randolpha. Promluvíme si, až se vrátíte.“

Toho večera zkusila Jane zavolat na číslo Judith Franklinové šestkrát, ale nic z toho nebylo, dokonce se neozval ani záznamník. Z průběhu rozhovoru, který vedla s je-

jím sousedem, si byla jistá, že starý pán určitě neběžel za Franklinovou, když se vrátila domů, aby jí vyzvonil, že byla v domě nějaká ženská a sháněla se po Salovi. Jane se mu neprokázala služebním odznakem, takže nemohl vědět, s kým si povídal.

4

Rikers byl ostrov. Do vězení a zpátky jezdily speciální autobusy, některé vozily návštěvníky a vězně, kteří byli právě propuštěni, vysadily je v Queensu, kde si mohli koupit koblihy a sednout na autobus do města. Návštěvníci byli upozorněni, když na Rikers přijeli, aby nechali narkotika a zbraně na svém sedadle, než vystoupí. Velký počet z nich to udělal.

Defino přijel kolem osmé a spolu zamířili na parkoviště u mostu na Rikers. Vozidlům, která neměla povolení, byl na ostrov vjezd zakázán a nikdo nesměl přecházet z budovy do budovy. Jakýkoli chodec, který byl spatřen, jak se pohybuje v areálu věznice, byl považován za uprchlého trestance. Nastoupili do autobusu, který je převezl přes most.

Vězeňský komplex na ostrově Rikers se skládal z deseti oddělených věznic, většina z nich pro muže. Byla tam směsice různých staveb od tábora ve vojenském stylu pro mladé delikventy až po budovy, v nichž byli ubytováni muži, kteří spáchali méně závažné trestné činy, než jsou vraždy a jiné těžké zločiny. Oddělení pro nejtěžší případy mělo přezdívku Bing, pravděpodobně kvůli zvuku, který vydávala železná brána, když se za vámi zabouchla, ačkoli žádný takový zvuk slyšet nebyl. Příslušníci vězeňské služby, kteří v těchto oddělených vězeních pracovali, nebyli ozbrojeni. Tuto skutečnost trefně vystihoval vtíp, že jediné zbraně na Rikers mají v držení vězni. Jane a Defino si zkontrolovali pistole, než prošli bránou, a nechali si orazítkovat ruce, aby mohli prokázat, že se dostali do-

vnitř legálně. Setkání s Carlem Randolphem dojednal MacHovec předcházejícího dne. Jane s Definem vykročili dlouhou chodbou za strážným Benem Clarkem.

Neuplynula snad ani minuta, když se rozezněl alarm a oni se rychle přitiskli ke zdi. O pár vteřin později se kolem nich prohnala skupina bachařů v helmách a v ochranném černém oblečení, ozbrojená holemi a ochrannými štíty, a směřovala chodbou k centru nepokojů.

„Dneska dopoledne už je to podruhé,“ poznamenal Clark. „Na dnešní večer se něco chystá; nevíme ale co. Chtějí nás utahat, než rozjedou hlavní akci.“

Sířena utichla a oni pokračovali v chůzi, zatímco členové speciální jednotky se vraceli zpět o poznání pomalejším tempem z místa, kam před chvílí spěchali. Existuje i horší práce, než řídit dopravu na Čtyřicáté druhé ulici, pomyslela si Jane.

Cesta neměla konce. Jane zaregistrovala všudypřítomný zápach nesourodé kombinace dezinfekce a potu a neustálý tlumený hluk vycházející z prostoru hlavní chodby. Konečně strážný Clark otevřel dveře a zavedl je do místnosti se stolem, jehož nohy byly přišroubovány k podlaze, a čtyřmi židlemi. Clark se posadil na jednu z nich. Na vzdálenější straně stolu seděl asi čtyřicetiletý vězeň tmavé pleti a sledoval je se zamračeným výrazem v obličeji.

„Pane Randolphe,“ oslovil ho Defino, „jsem detektiv Defino a tohle je detektiv Bauerová. Rádi bychom si s vámi promluvili.“

„O čem?“

„Co jste provedl, že jste se opět dostal do Bingu?“

„Nic. Jenom jsem měl u sebe trochu trávy na prodej, abych si vydělal nějaký peníze na jídlo. Ten soudce musí být blázen, když člověka strčí za tohle na samotku.“

„Nejspíš máte skvělou reputaci.“

„Jo. Jsem manžel a otec. O takové reputaci mluvíte?“

„Měl jsem na mysli něco jiného.“

Randolph je pozoroval prázdným pohledem.

„Něco, co má spojitost se zbraněmi, pane Randolphe,“ nadhodila Jane.

„To už je dávno pryč.“

„Stále je hledáme.“

„Jo.“ Drsný výraz se změnil v úsměv. „Pořád čmoucháte.“

„Slyšel jsem, že vám zemřel kamarád. Curtis Morgan,“ prohodil Defino.

„Jo. Curtis moc kouřil. Vždycky vás to dostane.“

„Takže jste zbyli dva, vy a Sal Manelli. Sal kouří?“

„Nevzpomínám si,“ zavrčel.

„Máte Salovu adresu?“

„Jako kde bydlí? Neviděl jsem ho několik let. Měl ve Village nějakou přítelkyni, ulice s talijánským jménem. Ale dneska může mít jinou. Sal měl vždycky nějakou ženskou.“

„Má to svoje výhody.“

„Jo.“ Randolph odtlačil o pár centimetrů židli od stolu a strážný Clark zpozorněl. Randolph vypadal jako obr, i když seděl. „To jste se sem trmáceli takovou dálku, abyste se mě zeptali na Salovu přítelkyni?“

„Hledáme ho,“ řekla Jane. „A hledáme ty zbraně. Myslíme si, že víte, kde jsou.“

„Něco vám povím, slečno, nevěděl jsem to před deseti lety a nevím to ani dneska.“

„Někdo to ale věděl.“

„Já ne.“

„Kdo to byl?“ zeptal se Defino.

Randolph pokrčil rameny. „Možná Sal, možná Curtis. Jo, Curtis už vlastně neví nic, co? Je mrtvý. Víte, Salovi přezdívali Šťastný pes. Takže se to možná dovíte od Šťastného psa. Já jsem jenom taková holka pro všechno, udělám, co se mi řekne.“

„Opravdu?“ podivila se Jane. „Oni vás zavřeli jenom za to, že jste dělal, co vám řekli?“

„Spravedlnost je někdy slepá.“

„A někdy lidé vědí víc, než jsou ochotni prozradit.“

„Mě z nich můžete vynechat, detektive,“ usmál se na ni.

„Potřebujeme ty zbraně najít,“ naléhal Defino. „Napadlo mě, že byste byl možná rád, kdyby bylo to obvinění za marihuanu staženo.“

„Jo, to bych byl. Rád bych se vrátil k rodině. Jsem opravdu rodinný typ. Do Attiky už se dostat nechci.“

Defino vstal. „Brzy se zase uvidíme, pane Randolphe. Přemýšlejte o tom, co jsme vám řekli.“

„Ani neznám vaše jména.“ Poprvé se mu na tváři objevil strach.

Defino hodil na stůl vizitku a otočil se k odchodu. Jane a strážný Clark ho následovali.

„Toho vězně znám,“ ozval se Clark, když kráčeli chodbou. „Je to člověk dvou osobností. Dneska se vám předvedl v roli hlupáka, který sotva ví, kde je. To je ale bou-da. Když ho něco začne zajímat, bude s vámi bez potíží mluvit jako čerstvý absolvent Harvardu. Až se to stane, poznáte, že jste prolomili ledy.“

„Chci záznam každého Randolphova telefonního hovoru během příštího týdne,“ řekla Jane.

Clark vytáhl notes a udělal si poznámku. Došli k bráně a Clark ji před nimi otevřel. Když se za nimi zavřela, Jane pozorně naslouchala, jestli uslyší pověstné *bing*.

Před schůzkou s inspektorem Gravesem se krátce poradili. MacHovec dopoledne vystopoval probačního úředníka, který měl na starosti Manelliho po propuštění na podmínku. Adresa, kterou pro Manelliho měl, byla na Minetta Street, a rozladilo ho, když se dověděl, že tam Manelli už nějaký čas nebyl vidět. Manelli se u něho

musel hlásit v pravidelných intervalech a tvrdil, že sehnal brigádu jako prodejce bot. Další schůzka byla naplánována od čtvrtka za týden.

„Třeba se ohlásí,“ přemítal Defino, „a my ho sbalíme. Ale to je víc než týden.“

„Randolph má tvé číslo,“ poznamenala Jane. „Až zavolá Salovi nebo svému advokátovi nebo někomu jinému, možná se pak ozve tobě. Já mezitím zkusím zastihnout Judith Franklinovou. Pokud neutekla s Manellim, měla by se nakonec vrátit domů. Ona je tou, která v tomhle vztahu pracuje a platí účty.“

„Chce vás vidět inspektor Graves,“ oznámila jim Annie stojící ve dveřích.

„Dověděl jsem se, že jste si dneska dopoledne udělali výlet do Rikers,“ začal velitel, když se posadili v jeho kanceláři. Byl tam také Ellis McElroy, ale chyběla Annie, takže se nebude pořizovat zápis.

„Carl Randolph sedí v Bingu,“ řekl MacHovec. „Čeká na soudní přelíčení kvůli držení marihuany. Zastavili auto, které řídil, kvůli dopravnímu přestupku, a našli ji u něj.“

„Tak trochu prkotina na jeho kalibr. Dostali jste z něho něco užitečného?“

Popsali mu, jak rozhovor probíhal, a nezapomněli ani na zmínku strážného Clarka o Randolphově dvou odlišných tvářích. „Vypadá to, že roli hlupáka používá na začátku. Pokud se nakonec rozhodne nám pomoci, začne se možná chovat jako inteligentní chlap, což pravděpodobně je,“ vysvětlovala Jane.

„Panuje přesvědčení, že před deseti lety byl on tím nejvyšším,“ poznamenal Graves. „On je také jediný, který seděl ve vězení. Jeden z těch tří je mrtvý. Když budeme dlouho otálet, budou pryč všichni tři, ať tak či onak. Co máte v plánu?“

„Ještě to není plán, inspektore. Mysleli jsme, že začneme tím, že pořádně zčeříme vodu. Požádala jsem v Rikers, aby nám dodali seznam všech hovorů, které bude Randolph mít během příštího týdne. Podle všeho by měl hezky rychle kontaktovat svého právníka a možná ještě někoho jiného.“

„Se svou reputací by mohl vyfasovat pěkný flastr, dokonce i za takovou prkotinu,“ poznamenal Defino. „To by mohl být důležitý faktor.“

„Doufejme, že někam zavolá.“ Graves si přitáhl návrh sepsaný Definem a Bauerovou. „Je překvapivé, že Manelli bydlí tak blízko místa, kde bylo nalezeno tělo Micaha Anthonyho. Sledujte to. V tomto ohledu vám dávám určitou volnost. Pusťte se do toho, provětrejte to tam, mějte nastražená tykadla. Kdybyste na cokoli narazili, konzultujte to se mnou, než něco uděláte. To je rozkaz. Pokud Anthonyho zastřelil Randolph a vyvázl z toho jenom s nízkým trestem, je to zatraceně mazaný chlap. Nerad bych vás dva seškraboval z chodníku.“

„Díky, inspektore,“ řekla Jane.

„Taky děkuju,“ přidal se Defino a všichni tři vstali. McElroy, který s povolením váhal, neřekl ani slovo.

5

Po obědě odjeli Jane a Defino zpátky do Village. Obchod s obuví, kde Manelli pracoval, ležel na West Eight, což kdysi bývala ulice pulzující životem s klenotnictvími a knihkupeckými krámkami pro vyšší vrstvy. Na židli seděl pouze jediný zákazník a zkoušel si boty: štíhlý tmavovlasý muž obklopený tuctem otevřených krabic.

„Jak vám můžu pomoci?“ Majitel obchodu s proseďivými vlasy vstal ze své nízké stoličky.

Defino mu mávl před očima služebním odznakem tak, aby ho zákazník nemohl vidět.

„Hned se vám budu věnovat.“ Krátce pohovořil s mužem na židli, který se buď nemohl rozhodnout, nebo tady strávil patnáct minut jenom proto, že mu chyběl mezilidský kontakt a teplé slovo. Nazul si boty, které mu patřily, a odešel z obchodu.

„Jste z probačního oddělení?“ zeptal se majitel. „Hledáte Sala?“

„Sala opravdu hledáme, ale z probačního oddělení nejsme.“

„Neviděl jsem ho dva týdny. Jednoho úterního rána prostě nepřišel do práce. Dělal jsem, co bylo v mých silách, detektivové. Mám bratra, který taky strávil nějaký čas za mřížemi, a snažím se pomoci, jak jen to jde. Ale v tomhle případě to nefungovalo.“

„Máte jeho adresu?“

Odešel dozadu a vrátil se s kouskem papíru, na kterém bylo napsáno Minetta Street. „Šeky jsem mu dával do ruky, takže kvůli poště jsem adresu nepotřeboval. Ne-

dokážu vám říct, jestli tam stále bydlí – nebo jestli tam někdy vůbec bydlel, mám-li to říct na rovinu. Ale tohle je adresa, kterou mi dal.“

„Nechal si šeky proplatit?“ zeptala se Jane.

„Ano. Všechny mi přišly z banky zpátky. Chcete je vidět?“

„Ráda bych věděla, kde byly proplaceny.“

Další cesta do zadní části obchodu, tentokrát trochu delší. Když se vrátil, měl s sebou dva šeky. Manelli oba podepsal čmáranicí začínající písmenem M a nechal si je proplatit v bance na Šesté avenue. Jane si to poznamenala a poděkovala majiteli za ochotu.

Defino mu podal svou vizitku. „Kdybyste o něm někdy slyšel, zavolejte nám prosím.“

„Spolehněte se.“

„Můžeme se poptat i v té bance,“ navrhla Jane, když byli venku. „Je to odtud jenom dva bloky.“

Bankovní manažer zpočátku odmítal vydat jakékoli informace, ale nakonec ustoupil a poskytl jim, co požadovali. Manelli měl pouze běžný účet. Žádná z jeho výplat za poslední dva měsíce nebyla uložena. Současný stav konta čítá padesát sedm dolarů.

„Kdy proběhla poslední transakce?“ zeptala se Jane.

„Vypsal šek do lékárny, který byl proplacený před šesti dny. Z dat na monitoru se nedá vyčíst, kdy byl vypsán. Pravděpodobně den dva předtím. Je tady v místě.“ Napsal jim jméno a adresu.

„Jestliže si nikdy svůj šek neuložil,“ nadhodil Defino, „odkud pak peníze na účtu pocházejí?“

Manažer se zamračil, začal projíždět údaje na monitoru a pozorně je pročetl. „Tady je uložení hotovosti ve výši sto dolarů.“ Pokračoval v prohlížení. „Tady dalších sto padesát. Je možné, že si nechal proplatit šek a pak část hotovosti uložil. Samozřejmě, aby ho mohl vybrat, musel by mít minimálně stejnou sumu na účtu.“

„Má tady účet také Judith Franklinová?“ zeptala se Jane.

„Pochopte. Nemám oprávnění...“

„O. K., uděláme to tedy oficiálně. Díky.“

„Moment.“ Soustředil se na obrazovku. „Máte její adresu?“

Nadiktovala mu dům v Minetta Street.

„Ano. Má u nás účet.“

„Ještě jednou díky,“ usmála se Jane. Odešli.

Když dorazili zpátky na Centre Street, MacHovec se pochlubil současnou adresou a telefonním číslem Carla Randolpha. Bylo to v části Brooklynu, která se nazývala Bedford Stuyvesant, pro většinu Newyorčanů Bed-Stuy. Jane číslo hned vyzkoušela, ale nikdo to nebral.

Když zavěsila, telefon vzápětí zazvonil. Byl to strážný Ben Clark z Rikers. „Randolph se k telefonu po celý den ani nepřiblížil. Způsobně sedí ve své cele a čte si knížku, hraje si na drahouška.“

Ulevila si polohlasem sprostou nadávkou a strážného požádala, aby ho nespouštěl z očí. „Řekli jsme mu to, co bylo třeba, Gordone,“ obrátila se na Defina, když ukončila hovor. „Nemůžu uvěřit, že nezavolal svému advokátovi. Něco tady nehraje.“

„Dej tomu ještě jeden den.“

Vstala a zamířila do kanceláře Annie. „Omlouvám se, že vás obtěžuju,“ začala.

„To je v pořádku, detektive. Co pro vás můžu udělat?“

„Dneska máme s kolegou celý den takový rozběhaný, chvíli jsme tady, chvíli zase venku.“ Nepochybovala o tom, že Annie je jasně, že má na mysli Defina. „Nenechal nám tady někdo nějaký vzkaz?“

Na Anniině tváři se okamžitě objevilo znepokojení. „Byla bych...“ Prohledala nějaké papíry. „Na nic si nevzpomínám.“

„O. K. Asi jsem to uspěla. Díky, Annie.“ Zpátky v kanceláři hlásila. „Annie pro nás žádné vzkazy nemá. To znamená, že Randolph nevolal tobě a nevolal ani nikomu jinému. A podle Bena Clarka si hraje na hodného chlapečka.“

„Takže má asi někoho jiného, kdo za něj ten telefonát vyřídí.“

„Taky mě to napadlo. Ale my nikdy nezjistíme, kdo to je. Randolph patrně někomu tajně podstrčil telefonní číslo se vzkazem a s krabičkou cigaret.“

„Přijďte na to, kdo to byl,“ ozval se MacHovec. „Dávejte pozor na lidi kolem sebe a buďte opatrní. Pokud se Randolphovi podařilo zavolat, něco se stane.“

„Máš pravdu,“ pokývala Jane zamysleně hlavou. „Doufám, že nebude mít problémy paní Franklinová.“

„Je čas jít domů, chlápci a děvčata. Budete si ještě něco přát, co bych pro vás mohl vydolovat z počítače, než vás opustím?“

„Možná zítra. Nemám vůbec radost z toho, že musím hlídat ten byt. Potřebuju se vyspat.“ Není divu, že ji to znepokojovalo. V zimě někoho kvůli informaci navštívila a vrah ji sledoval. Bylo těžké na něco takového zapomenout. „Budu tam pořád volat.“

MacHovec jim na odchodu zamával. Jane znovu zkusila zavolat na číslo paní Franklinové, ale znovu neúspěšně. Možná zmizela s Manellim, když skončil v práci. Ještě jeden den a Jane požádá domovníka, aby byt otevřel. Prozatím byl čas vyrazit domů.

Když v devět ráno zazvonil telefon, Jane tušila nepříjemnost. Jednotka pracovala od tři čtvrti na devět do tři čtvrti na pět v šňůře 9×5, což je pro newyorské policejní oddělení neobvyklé, ale koneckonců i jednotka sama byla neobvyklá. Hlas na druhém konci patřil dozorcí Benu Clarkovi.

„Jeden z vězňů byl dneska v noci zavražděn,“ oznámil jí.

„Randolph?“

„Ne.“

„Je to ten problém, který jste očekával?“

„To si nemyslím. Připravovala se nějaká jiná akce a tohle mohlo být načasováno tak, aby to proběhlo ve stejnou dobu. Oběť byla probodnuta bodcem zhotoveným z plastového zubního kartáčku, takže ho nemohl odhalit ani detektor kovů, když procházeli kontrolou. Zbraň byla špičatá jako sekáček na led a ostrá jako čepel nože.“

„Našli jste ji?“

„Vrah se jí zbavil. Věděl, že jakmile se najde tělo, bude následovat důkladná osobní prohlídka a celu mu obrátí vzhůru nohama. Oznamuju vám to proto, že se to stalo, ne proto, že bych podezříval Randolpha, že do toho je namočený, ale může být. On a oběť měli cely vedle sebe. Možná se pohádali ve frontě na jídlo.“

„Díky za zavolání. Kdybyste se dověděl něco jiného...“

„Dám vám vědět.“

„Nějaký problém?“ zeptal se Defino, když zavěsila.

Začala mu to líčit, MacHovec se také otočil od počítače a poslouchal. „Trochu brzy, ale možná jsme ty stojaté vody přece jen trochu rozvířili,“ uzavřela Jane svůj proslav. „Ten muž mohl místo Randolpha vyřídit nějaký telefonní hovor nebo i víc hovorů a Randolph se ho zbavil dřív, než toho mohl využít ve svůj prospěch.“

„Koukám, že to zas netrvalo tak dlouho někoho nastartovat,“ prohodil Defino. „Ke slovu přicházejí neprůstřelné vesty, právě když začíná být horko.“

„Randolphovu advokátovi určitě nevolal. Telefonát s právníkem není podezřelý. Ty jsou na denním pořádku. Musel volat někam jinam.“

„Ti chlapi jsou na telefonu pořád,“ namítl MacHo-

vec. „Vybavují se se svými právníky, rodinami, přítelkyněmi. I kdybychom sehnali záznam všech hovorů vězňů od včerejška od deseti hodin, byla by to sakra práce vybrat z nich ten, který má spojitost s Randolphem.“

„Dobré ráno.“ Byl to McElroy, který procházel kolem dveří.

Pozvali ho dovnitř a sdělili mu podrobnosti.

„Netrvalo to dlouho. Nevíte, jestli měl včera Randolph kromě vás ještě nějakou jinou návštěvu?“

MacHovec už držel v ruce sluchátko.

„Je možné, že to není tak, jak to vypadá.“ McElroy počkal, až krátký hovor skončí.

MacHovec zavěsil. „Randolpha navštívili dva lidé, detektivové Defino a Bauerová. Můžu vám dát i přesné časy, kdy přijeli a odjeli. To je všechno.“

„Takže tímhle způsobem žádné vzkazy ven nedostal. Znáte totožnost zavražděného?“

„O tom Clark nemluvil,“ řekla Jane.

„Budu informovat inspektora.“

„Co se stalo s paní Franklinovou?“ zeptal se Defino, když McElroy odešel.

„Zkoušela jsem jí volat až do půlnoci. Bez úspěchu. Místo, kde se právě zdržuje, je ale pro vyšetřování nepodstatné. Případ jsme vyfasovali v pondělí a ji jsme začali hledat v úterý. Zkusme se zeptat majitele domu, jestli neví, kde pracuje.“ Napsala na kousek papíru adresu domu a podala ji MacHovecovi, který se hned pustil do telefonování.

Trvalo mu půl hodiny, než zjistil jméno majitele domu, a dalších patnáct minut, než měl na drátě přímo jeho. O dvě minuty později zavěsil. „Pracuje v Macy's; co vy na to?“

„Bezva,“ odpověděl Defino, když rázně vytrhl ze stroje právě dokončený příspěvek do pětky. Defino byl přeborník v práci s psacím strojem, jako MacHovec excelo-

val při použití počítače. „Pojďme se podívat do Macy's. Tam nám řeknou, v jakém oddělení pracuje.“

„Kabelky. Možná mají zrovna výprodej.“

„Nemůžu si dovolit ani výprodeje.“ Podíval se na Jane. „Jsi připravená?“

Macy's sídlí na Herald Square, je to v postatě křižovatka Třicáté čtvrté ulice, která vede od východu na západ, a Broadwaye a Šesté avenue, které se táhnou severojižním směrem. Broadway se klikatí z jihovýchodního Manhattanu k severozápadu, kříží všechny avenue a pokračuje dál do nitra státu New York, když opouští město. Toto „náměstí“ tvořil právě trojúhelník vzniklý na křižovatce dvou severojižních avenue a Třicáté čtvrté ulice. Přejít přes ulici právě v bodě, kde se protínaly, nebylo zrovna pro slabé náтуры, ačkoli tisíce lidí to absolvovaly den co den. Macy's zabíral čtvercový blok od Šesté k Sedmé avenue a od Třicáté čtvrté k Třicáté páté ulici.

Když vstoupili dovnitř, okamžitě vyhledali kancelář obchodu. Prokázali se služebními odznaky, což je posunulo ve frontě dopředu, takže byli ušetřeni zdoluhavého čekání.

Hubená žena s úzkými sevřenými rty a s vlasy přebarvenými na uhlovou čern zkontrolovala jejich průkazy a pak přešla k počítači. „Judith Franklinová tady pracuje sedmáct let. Nyní čerpá svou každoroční dovolenou. Vráť se v pondělí.“

„S jakým předstihem si zamluvila dovolenou?“ zajímal se Defino.

Žena se na něj podívala, jako by jeho otázka pocházela z jiné planety. „Nemám ponětí. Jsem si jistá, že to bylo s velkým předstihem. Nemůžeme dopustit, aby několik lidí z jednoho oddělení nepřišlo do práce ve stejný čas.“

„Jak je to s její pracovní morálkou?“ zeptala se Jane. „Má hodně absencí nebo pozdních příchodů?“

„Její přístup k práci je skvělý,“ odpověděla žena s kamennou tváří. „Jenom zřídkakdy je nemocná a téměř nikdy se neopozdí.“

Vrátili se do obchodu a za pultem s kabelkami našli ženu, která měla chvilku oddechu, protože se zrovna nemusela věnovat žádnému zákazníkovi.

„Judy je na dovolené,“ odpověděla na jejich první otázku. „Stalo se něco?“

„Nic,“ řekla Jane. „Jenom jsme s ní potřebovali mluvit.“

„Její přítel má zase problémy, že jo?“

„Co o něm víte?“

„Jenom to, že si podle všeho nedokáže udržet žádnou práci. Judy o něm nemluví, dokud se nestane něco strašného, a já jsem pak ta vrba, která ji musí vyslechnout. Ona je fakt milá ženská. Nevím, co na tom chlapovi vidí. Ale už to trvá roky, rozejdou se, a pak se zas dají dohromady. Někdy...“

„Ano?“

„Občas jsem ji viděla přijít s modřinami na těle. Nikdy neřekla, že jí je udělal on, ale nikdy neměla věrohodné vysvětlení, jak k nim přišla. Kdyby mě můj muž uhodil, podruhé už by se to nestalo, na to vezměte jed.“

„Viděla jste někdy jejího přítele?“ zeptal se Defino.

„Nikdy. Judy odtud odejde hned, jak jí skončí směna, a jezdí domů sama. On se tady nikdy nezastavil. Ale můj muž taky ne.“

„Bylo nám řečeno, že se o víkendu vrací domů.“

„Myslím, že jo. V pondělí má ranní.“

„Nevíte, jestli jeli pryč spolu?“

„Řekla mi, že jo. Možná si někde pronajali chatku nebo něco v Catskills. Když jsou dva lidi chvíli spolu, může to vztahu prospět. Kdybych byla na jejím místě, zkusila bych naopak pro změnu chvíli odloučení.“

Odešli z Macy's a tato prostá a upřímná filozofická myšlenka jim doznívala v uších.

V kanceláři na 137 Centre Street ležel na Janině stole vzkaz od strážného Bena Clarka.

„Nemáme žádnou stopu, kdo tu vraždu spáchal,“ řekl jí, když mu zavolala zpátky. „Pokud ale může hrát nějakou roli blízkost, oběť Tommy Swift bydlel přes jednu celu od Randolpha a měl naplánované sprchování hned po Randolphovi, takže tam mohlo dojít ke kontaktu. Jídlo měli také ve stejnou dobu, ale nemyslím si, že by sedali u stejného stolu.“

„Předpokládám, že jste vyslechli ostatní vězně v bloku.“

„A na nic jsme nepřišli. Tak to obvyčejně dopadne. A ten bodec byl tak dokonale vyčištěný, že zářil jako diamant.“

„Díky za zavolání, Bene.“ Zavěsila. „Ve vyšetřování vraždy na Rikers nic nového, ale on si myslí, že Randolph by mohl patřit mezi podezřelé. Očekávám, že se ještě něco semele.“

„Souhlas,“ přikývl Defino ve stejném okamžiku, kdy mu na stole zazvonil telefon.

Následující rozhovor nedával Jane smysl, ale Defino si během hovoru dělal poznámky, mluvil jen sporadicky. Nakonec zavěsil. „Vypadá to, že se hnuly ledy,“ řekl a obrátil se ke kolegům. „To byl kapitán Bowman. Právě mu volal jeden z detektivů, který původně pracoval na Anthonyho případu. Je to opravdu šílené. Nějaký muž, co šel dneska časně zrána vyvenčit psa do Riverside Parku, našel ležet na trávníku naleštěnou novou pistoli v místech, kde není možné si jí nevšimnout. Měl s sebou mobil, tak okamžitě zavolal devět-jedna-jedna. Chlápek na balistice, kterému se dostala do ruky, ji poznal jako berettu, kterou používali, když byl v armádě, a místo aby ji na pár týdnů odložil bez povšimnutí stranou, okamžitě ji podrobil důkladné prohlídce. Identifikoval ji jako jednu z těch dvou set dvaceti sedmi ztracených zbraní.“

„A do prdele,“ zhodnotil situaci lakonicky MacHovec.

„Dělají si z nás blázny,“ řekla Jane. „Randolph dal do oběhu, že jsme znovu otevřeli případ Micaha Anthonyho. Ten namyšlený parchant. A jeho komplic, který zbraně ukrývá, si včera večer udělal procházku do parku a jednu tam pohodil. Jen tak, aby nám dal vědět. Naprosto bez problémů, co?“

Defino ťukal tužkou o stůl. „Jedna návštěva u Randolpha. Lepší bude zajít s tím rovnou k veliteli. Zkus se podívat, co bys našel o tom chlápku, kterého Randolph zapíchl, Seane.“

„Tommy Swift,“ dodala Jane, „poslední známá adresa Rikers Island.“ Hned nato odešla s Definem z kanceláře, aby se poradili s inspektorem Gravesem.

„Riverside Park?“ Gravesova obvyklá rezervovanost byla ta tam. Byl ohromený.

Defino zopakoval důležitá fakta. „Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby nám ten pejskař nezavolal, nebo kdyby si odnesl pistoli domů.“

„Tak daleko by se nedostal,“ namítla Jane. „Randolphův kontakt pravděpodobně číhal ukrytý v křoví, možná tam venčil svého psa.“

„Máte číslo na kapitána Bowmana?“ zeptal se Graves. Jane mu ho napsala.

„Vypadá to, že návštěva v Rikers byla nadmíru plodná. Co dalšího ještě pro mě máte?“

Řekli mu o Judith Franklinové a návštěvě v Macy's.

„Jestli ji budete hledat i přes víkend, nezapomeňte si napsat přesčas.“ Graves se podíval na hodinky. „Doufám, že nález té zbraně se jim podaří utajit před tiskem.“

„Pokud to ten chlápek pozoroval, musel vidět, jak přijela policie. A ví, že zbraň bude identifikována. Bylo to zatraceně rychlé. Takže to vypadá, že Manelli v tom nejede.“

„Vypadá to tak,“ souhlasila Jane. „Užívá si někde na horách, kde mlátí svou přítelkyni. Tomu říkám dovolená. A jsou pryč – teda aspoň ona – přinejmenším od úterka.“

„Dávejte na sebe pozor,“ připomněl jim Graves.

Varování znělo velice důvěrně, ale nepřineslo jim žádné povzbuzení.

Tommy Swift, který měl půl stránky přezdívek a mnohem delší záznam v rejstříku, byl zatčen pouhý den po Randolphovi a čekal na soudní proces za loupež a několik s tím souvisejících obvinění. Vysloužil si titul zločinec z povolání, protože za svých dvaatřicet let života téměř nic jiného nedělal. První stránky jeho záznamu se začaly psát už v pubertě a část z nich byla zapečetěná, jako by mohla poskytnout další usvědčující nahlédnutí do nitra jeho osobnosti. Před jejich současným pobytem na ostrově Rikers ho navenek s Randolphem nic nespojovalo. Swift byl běloch, narodil se v Bronxu a bydlel na tolika adresách, že bylo nemožné to spočítat, ale nikdy v blízkosti Bedford-Stuyvesant, kde bydlel Randolph.

Na Janinu žádost zavolal MacHovec na okrsek dvašest a požádal je o přesný popis místa, kde se zbraň našla.

„Asi třicet metrů do kopce, to je na východ, po Henry Hudson Parkway mezi Sto šestnáctou a Sto patnáctou. Spousta rekreačních běžců a pejskařů. Našla se asi kolem sedmé, než se park zaplnil lidmi.“

Riverside Park byl svažující se pruh zeleně, který se táhl od Riverside Drive dolů k dálnici, začínal na Sedmdesáté druhé ulici a směřoval severně ke Grant's Tomb v oblasti One-twenties (120–129. ulice). Lidé, kteří se tu procházeli během dne, se obvykle nestarali o to, co se děje kolem nich, a nebyli příliš obezřetní. Přes léto park obsadili hlavně milovníci opalování, kteří se tu od-

dávali své vášni a na dekách rozložených na trávnicích vystavovali svá těla horkým paprskům, aniž by věnovali pozornost autům, která projížděla v jejich bezprostřední blízkosti. V noci byl park z pochopitelných důvodů využíván jenom minimálně.

„Možná si tam udělám večerní procházku,“ nadhodila Jane.

„Pokoušíš osud,“ varoval ji Defino.

„Nikdo tam nebude. Ten chlap nejspíš bydlí na míle daleko.“

„Příjemnou zábavu.“

„Tak co dál?“

„Nebudeme dělat nic, abychom nepřitahovali pozornost, a vyčkáme na odezvu číslo tři. Ti chlapi skutečně existují. Doufám, že Randolph zůstane za mřížemi hodně dlouho.“

„Na tom nezáleží. Zbraně a ti, co je mají v rukou, jsou na svobodě.“

7

Hack zavolal právě ve chvíli, kdy si ohřála k večeři zbytky z minulého dne, k tomu si připravila čerstvý salát a chtěla se pustit do jídla.

„Jak pokračuješ s případem?“ zeptal se.

„Začíná být horko.“ Řekla mu o vraždě spáchané během noci v Rikers a ranním nálezu pohřešované zbraně v parku.

„Myslím, že se od tebe budu raději držet dál.“

„To ať tě ani nenapadne, Hackette.“

„No, vypadá to, že přesně tohle jsi chtěla. Aby se daly věci do pohybu.“

„Přemyslím o tom, že si dneska večer zajedu k Riverside Drive a projdu se v okolí místa, kde byla pistole nalezena.“

„Počkám tam na tebe. Už ani nepamatuju, kdy jsem se naposled procházel v parku s dívkou mých snů.“

„Spíš s černou vdovou.“

„Domluvme se tak, že se sejdeme na rohu Sto šestnácté a Riverside. Pokud nenajdu místo na zaparkování, vymyslím něco originálnějšího.“

„Vzpomeň si, co jsi mi říkal o originálních myslitelích v naší branži. V kolik?“

„Zvládneš to do sedmi?“

„Bude to o prsa.“

Přesně v sedm vystoupila z vlaku číslo jedna na křižovatce Broadwaye a Sto šestnácté ulice a metro opustila východem u Kolumbijské univerzity. Byla v zadní čás-

ti vlaku a vystoupila na Sto patnácté, pak přešla přes Broadway a pokračovala podél jednoho bloku strmě dolů z kopce k Riverside Drive. Hack, také v džínsech, jí šel tu krátkou vzdálenost mezi nimi naproti. Políbili se a přešli přes silnici do parku. Byl příjemný večer a stále ještě světlo, řeka klidně plynula, výškové obytné domy podél Palisades vykreslovaly panorama New Jersey. Za několik okamžiků slunce zapadne za řekou přímo naproti nim.

„Co jsi chtěla vidět?“

„Jestli se někdo mohl schovat někde poblíž v křoví.“

„Vypadá to, že jo. Myslíš, že čekal, až nějaký nálezcce zavolá číslo devět-jedna-jedna?“

„Tím jsem si jistá. Kdyby pistoli našel člověk, který šel vyvenčit psa, a schoval ji do kapsy, moc daleko by se nedostal.“

„To zní rozumně.“

Zvolna kráčeli dolů z kopce k dálnici a zastavili se v příjemném podvečerním vánku, aby se pokochali krásou ztichlé řeky. Několik mil směrem doprava proti proudu řeky se v záři zapadajícího slunce třeptil Washington Bridge, pod ním líně proplouval obrovský tanker.

„Viděla jsi to, cos chtěla?“

„Hm. Máš čas tu se mnou počkat na západ slunce?“

„Jistě.“

„Dobře. Mám ráda západy slunce.“

Potom ji odvezl domů, i když musel odbočit ze své trasy. „Nemůžu jít nahoru,“ řekl. „Není tu kde zaparkovat. A vzpomněl jsem si na tvou poznámku, že milenci se nescházejí vždycky jenom kvůli sexu. Někdy je to třeba kvůli západu slunce.“

„To se mi líbí.“

„Mně taky.“

* * *

Vzbudila se s obavami, k jaké nové katastrofě během noci došlo. Dvakrát zkusila zavolat Judith Franklinové, ale odpovědi se nedočkala. Pravděpodobně se vrátí tento víkend.

V ranních zprávách nebylo nic, co by se vztahovalo k jejich případu, když vklouzla na židli, na stole neležely žádné zoufalé vzkazy. Do dnešního rána všichni tři partneři dokončili nebo téměř dokončili studium tří částí spisu Micaha Anthonyho. Dokonce ani po šálku kávy nebyl nikdo z nich schopen přijít s nápadem, který by načerpal ze spisu a který by už nebyl dříve někým prověřen, pohříchu vždy s nulovým výsledkem.

„Šéfem byl Randolph,“ prohlásil Defino, skoro jako by mluvil sám k sobě.

„Takže bychom měli začít s ním,“ navázala Jane.

MacHovec právě zapnul počítač a ozývaly se zvuky obvyklé při startu. „Vy chcete jeho životní příběh.“ To bylo konstatování. „Velká část je ve spisu, ale já ještě vyhrabu posledních deset let a vytisknu to. Myslím ale, že jste masochisti. Chápete, že to je kluk z Brooklynu? Ten nevyrůstal nikde blízko Anthonyho.“

Bydlet v New Yorku v jiném městském obvodu znamenalo totéž jako bydlet v jiné zemi. Lidé navštěvovali školy vzdálené od sebe kus cesty, hráli si na ulici s míčem se svými sousedy, nakupovali v místních obchodech, chodili do svých klubů a vybírali si partnery, kteří dělali prakticky totéž. Mnohdy také mluvili odlišnými jazyky.

„To je také důvod, proč obchod se zbraněmi fungoval.“

„Zjistím to.“

Představa, že budou obcházet domy a pátrat v ulicích Bedford-Stuyvesant, byla více než nevábná. Dva bílí policisté procházející chudou částí města s převážně černošskými obyvateli, kde se člověk mohl dostat do prů-

švihů dřív, než bys řekl švec, si prostě koledovali o malér. A nikdo by jim tam beztak nic užitečného neřekl. Nasadili by kamenný výraz a předstírali, že jméno v životě neslyšeli. Ledaže by Randolph ublížil přímo jim a oni za to vůči němu cítili nenávist. Lidé v Bed-Stuy by prostě nespouštěli. Měli jedinou naději, že možná na něco přijdou v souvislosti s adresou nebo pracovním místem, pokud vůbec někdy nějakou slušnou práci měl.

„Co kdybychom navštívili Manelliho probačního úředníka,“ nadhodila Jane.

MacHovec okamžitě přerušil práci na počítači a vzal do ruky sluchátko, zatímco jeho kolegové se pohodlně opřeli a čekali. Když zavěsil, řekl: „Může se s vámi sejít dneska dopoledne. Když jsem zmínil Manelliho jméno, nebyl moc nadšený, ale kdo by byl?“

Jane vytáhla kabelku ze šuplíku ve stejném okamžiku, kdy Defino rázně odsunul židli od psacího stroje. Probační úředník se jmenoval Alan Williams a měl kancelář na Třicáté první ulici mezi Šestou a Sedmou. Williams byl černoš a přivítal je unaveným pohledem muže, který si postupem času uvědomil, že i kdyby se ve svém snažení přetrhl, nejenže tím divadlo zvané svět nezmění, ale nezmění tím ani jediného malého herce na jeho obrovském jevišti.

„Posaďte se, detektivové,“ pokynul jim poté, co si potřásl rukama. „Chápu to tak, že jste navštívili obchod s obuví, kde Sal pracuje.“

„To už pravděpodobně patří minulosti,“ podotkla Jane. „Mluvili jsme s majitelem.“

Williams pozdvihl obočí. „Skončil tam?“ Přitáhl si spis a otevřel desky, přičemž nevěřícně vrtěl hlavou. „Zastavil jsem se tam před několika týdny,“ podíval se na poznámky v deskách, „možná před měsícem. Tehdy tam stále pracoval. A když jsem ho měl naposled tady, tvrdil, že pořád prodává boty.“

„Neukázal se tam měsíc. Podle všeho to vypadá, že v současné době tráví s přítelkyní dovolenou v Catskills.“

„S Franklinovou?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Defino.

„Některým ženám to prostě nikdy nedojde. Jednou ji sem přivedl, aby mi ukázal, jakou krásnou přítelkyni si našel. Dokonce i tehdy jsem si všiml na jejím obličejí malých zelených a fialových flíčků, kde se modřiny ještě nestačily zahojit. Jí se snad to násilí muselo líbit. Ten chlap neudělal za celý svůj život nikomu nic dobrého, ani co by se za nehet vešlo, a taková hezká ženská s dobrým zaměstnáním mu dovolí, aby s ní žil. Vsadil bych se, že mu ještě dává peníze, když potřebuje.“

„Nevíte, jak dlouho spolu žijí?“ zeptala se Jane.

„Co já vím, tak víc než pět let. Ale řekl bych, že déle.“

„Vyšetřujeme vraždu Micaha Anthonyho,“ prozradil mu Defino.

„Velký okamžik v Salově životě. A on se z toho vykrotil. Odseděl si nějaký čas za menší trestné činy, ale v poslední době nevím o ničem. O Anthonyho vraždě se nebavíme.“

„Jeho byt leží dva bloky od místa, kde se našlo Anthonyho tělo,“ poznamenala Jane.

Williamsovo obočí znovu vyletělo nahoru. Začal prohrabovat listiny ve složkách. „Jako adresu trvalého bydliště uváděl ještě před dvěma lety byt své matky. Musel to změnit, když zemřela. Může tam dokonce čas od času bydlet. Nevěřím tomu, že si ho Franklinová nastěhovala do bytu nastálo, tak jako to neudělala jeho matka.“

„Ona ale v Anthonyho spisu vůbec nefiguruje. Jediné adresy, které jsou s ním spojeny, je místo na západní Padesáté druhé, kde byli ti tři zatčeni, a další adresa v Brooklynu.“

„Ta je jeho matky.“

„Takže mohl držet Franklinovou v tajnosti deset let,“ uvažoval Defino. „Možná vezli Anthonyho k ní do bytu a jemu se v blízkosti Waverly Place podařilo utéct z auta, takže ho raději zastřelili, než aby se jim ztratil.“

Jane přikývla. „Nebo už s ním v jejím bytě mluvili a byli na cestě někam jinam. Tak či onak, to místo dává smysl, pokud v té době Manelli s Franklinovou něco měl.“

„Na to dám krk,“ prohodil Williams. „Mohl mít i jiné přítelkyně, ale ona v jeho životě už nějakou dobu figuruje. To ona ho vždycky vezme zpátky. Jak jsem řekl, asi jí jeho násilnické sklony nevadí.“

Povídali si ještě asi pět minut a pak odešli.

„Dověděl se toho od nás víc, než my od něho,“ posteskl si Defino, když se znovu ocitli na ulici. „Vsadím se, že Sal nepřijde ani na jejich další schůzku a připraví si dobrou výmluvu, proč nepracuje.“

„Možná Franklinovou pustí k vodě a najde si jinou důvěřivou ženskou, kterou bude ždímat. Williams má pravdu: Ty se nikdy nepoučí. Myslíš, že si ten starší pán, co bydlí naproti Franklinové, vzpomene na nějakou noc před deseti lety, kdy se od ní z bytu ozýval rámus?“

„Na rovinu, nemyslím. Říkal přece, že z toho bytu byl slyšet křik skoro pořád. Jaký by mohl být tu noc rozdíl?“

„Mužské hlasy.“

„Za zkoušku nic nedáme.“

Muž si Jane pamatoval a tentokrát mu ukázali sluzební průkazy. „Vy jste ta, která se mě ptala na ženu, co bydlí přes chodbu, vidíte?“

„Máte pravdu. Dneska se vás chceme zeptat na noc před deseti lety, kdy jste možná zaslechl křičet nějakého muže, možná křik více mužů.“

Pokrčil rameny. „Když ještě žil její otec – to už je ale hodně dávno – ten na ni vždycky řval. „Proč si nenajdeš

pořádnýho chlapa a neusadíš se konečně? Proč si nenajdeš práci, kde tě líp zaplatí? Myslíš, že ti já a matka odkážeme milion babek? Nemyslím si ale, že by ji někdy uhodil.“

„Nemáme na mysli jejího otce,“ poznamenal Defino.

„Jak dlouho jste říkali, že to je? Deset let? Opravdu si myslíte, že si budu pamatovat jednu hlučnou noc před deseti lety?“

„Tohle byly mužské hlasy,“ připomněla mu Jane.

„Jací muži? O čem to mluvíte?“

„Možná tam došlo k trestnému činu.“

„A vy se tady objevíte po deseti letech a začnete se na to vyptávat? Kde jste byli před deseti lety?“ Vypadal stejně našťavaně, jako zněl jeho hlas.

„Nechte si laskavě toho poučování,“ odsekla mu Jane stejným tónem. „Otevřeli jsme znovu případ vyšetřování vraždy důstojníka newyorské policie a potřebujeme vaši spolupráci.“

„Spolupracuju s vámi, jak nejlépe dovedu. Pokud jsem něco slyšel, nepamatuju se na to. O. K.?“

Jane mu podala vizitku. „Jak se jmenujete, pane?“

„Sklar, Philip Sklar.“

„Kdyby vás ještě něco napadlo, pane Sklare, kdybyste si vzpomněl na noc, kdy byl ten policista zavražděn, zavolejte nám, prosím.“

„Spolehněte se.“ Podle tónu jeho hlasu se dalo spíš předpokládat, že jakmile se za nimi zavrou dveře, vezme Janinu vizitku a spálí ji.

„Děkuju,“ řekla a otočila se. Byla ráda, že už se na něj nemusí dívat.

„Tlačili jsme ho do kouta, jak jen to šlo,“ nadhodil Defino na ulici. „V pondělí bychom si podle všeho mohli promluvit s Franklinovou.“

„Přes víkend ji budu uhánět telefonem. Možná se mi podaří zastihnout Sala doma, ale my si s nimi potřebu-

jeme promluvit odděleně. Jinak nám Franklinová řekne to, co bude chtít on.“

Dali si oběd a vrátili se zpátky na Centre Street. MacHovec vytiskl dva exempláře dlouhé historie posledních deseti let Randolphova života, z nichž polovinu strávil za mřížemi. Většinu trestu si odseděl, ale ne celý. Věděl, jak se zalíbit, když se to vyplatilo.

Oba si přečetli svou kopii, Defino se zvýrazňovačem v ruce, Jane s červeným perem. Hledala jméno Manelli, dokonce i Curtis Morgan, ale neuspěla. Ti tři muži přerušili po Anthonyho smrti veškeré kontakty, nebo je dokázali udržet v tajnosti, že to nikdo neodhalil. Dneska Randolph sedí a Manelli se nechá živit prodavačkou kabelek z Macy's.

Tento trestní rejstřík mapoval deprimující příběh muže, který byl natolik inteligentní, že bez potíží dokázal přehodit výhybku z brilantní angličtiny vzdělaných lidí k sousedské, téměř nesrozumitelné hantýrce. Mohl uplatnit svůj talent způsobem, který by mu zajistil slušné peníze a umožnil přístup k moci, ale paradoxně ho přivedl na dlouhá léta do vězení. Dokonce i po přečtení tuctu podobných příběhů měla stále na rtech tytéž zřejmé otázky.

„Ti tři se rozešli,“ ozval se Defino, když zvedl hlavu od papíru.

„Všimla jsem si. Zajímalo by mě, jestli Randolph mluvil se svým spolubydlícím z cely v Attice.“

„Na to je příliš mazaný.“

„Chcete nějaká jména?“ zeptal se MacHovec.

„Určitě neuškodí. Jenom pro případ, kdyby nevyšla sázka na Manelliho a jeho přítelkyni.“

MacHovec zvedl telefon. Jane doufala, že spoluvězeň už je zpátky na svobodě v ulicích New Yorku. Po zkušnosti s návštěvou v Rikers by výlet do Attiky s radostí oželela.

Sáhla po sluchátku, aby vyťukala číslo Judith Franklinové, které už se do té doby naučila nazpaměť. Po druhém zazvonění se ozval ženský hlas. „Haló?“

Jane zavěsila. „Franklinová je zpátky, Gordone. Teď mi zvedla telefon.“

Defino mrkl na hodinky. „Chceš tam zajít?“

„Možná to nestihneš včas domů.“

„Však oni vědí, jak se najíst beze mě. Padáme. Z toho čtení o Randolphovi se mi zvedá žaludek.“

MacHovec zavěsil. „Prověří mi to. Jestli mi dodají nějaké jméno ještě dneska, nechám ti ho v hlasové schránce.“

„Díky, Seane. Užij si víkend.“ Zastavila se ještě u Annie, aby jí oznámila, že už se nevrátí.

Jane zaklepala na dveře bytu Franklinové. Cestou k ní se rozhodli, že pokud bude doma i Manelli, Defino s ním zůstane v bytě a Jane vezme Franklinovou ven, aby si někde v kavárně popovídaly.

„Kdo je tam?“ zvolal ženský hlas zpoza dveří.

„Jane Bauerová,“ zavolala Jane nahlas. Odznak držela tak, aby ho nebylo vidět.

Cvakla západka a dveře se otevřely. „Ano?“

„Paní Franklinová?“ Jane zdvihla ruku s odznakem.

„Ach, bože.“

„Rádi bychom si promluvili s vámi a s panem Manellim.“

„Co zase udělal? Vždyť není v New Yorku ani týden.“

Defino už byl v bytě, procházel místností a hledal Manelliho.

„Kdo je to?“ ozval se mužský hlas a Defino zvýšil rychlost.

Franklinová neodpověděla. Z nitra bytu se ozvala hlasitá nadávka, kterou vzápětí následovala záplava dal-

ších oplzlých výrazů. Pak se objevil Defino, jednou rukou pevně svíral Manelliho paži, v druhé držel služební průkaz.

„Co kdybychom šly spolu na vzduch, paní Franklinová?“ navrhla Jane.

„Kam mě chcete odvést? Nemůžu opustit svého manžela.“

„Manžela?“ zeptala se Jane.

„No...“

„Pojďme dolů a promluvíme si.“

Franklinová se podívala na Manelliho, který jí důrazně pohrozil vztyčeným ukazováčkem, když se otočila k odchodu.

Před domem ji Jane nasměrovala k malé restauraci, kde budou během dvou hodin podávat večeri turistům i místním obyvatelům z Village. „Jenom kávu,“ objednala Jane, když vešly dovnitř. Uvaděč se netvářil moc nadšeně, nicméně je odvedl ke stolu u dveří do kuchyně.

„Co ode mě chcete?“ zeptala se Franklinová. „Právě jsem přijela domů. Ještě jsem si ani nestačila vybalit. Lednice je jako vymetená a Sal má hlad. Je to chlap, který nerad čeká, když má hlad.“ Vypadala, jako by měla strach, že by mohl sníst ji, když mu nepřinese pořádnou porci jídla.

„Paní Franklinová – mohu vám říkat Judith?“

„Judy. Jenom to, prosím, zkuste urychlit, abych nepřišla domů a nestrhla se hádka.“

„Judy, chci se vás zeptat na noc, kdy byl zastřelen detektiv Micah Anthony.“

„Jo, o tohle vám jde. Stalo se to před deseti lety. Snažili se to přišít Salovi, ale zprostilí ho obvinění. Nemáte šanci ho za to dostat. Byl prostě jenom v nesprávný čas v nesprávném bytě.“

„Já se ho nesnažím ‚dostat‘. Snažím se jenom vyšetřit, co se tu noc stalo. Ten detektiv byl zastřelen jenom několik bloků odtud. Sal je jediný z těch třech mužů, který měl vazby na Village.“

„Neměl tam žádné vazby. Žil v bytě u své matky. Občas mě navštěvoval, ale nebydlel se mnou.“

„Vy jste ale bydlela tady a měli jste spolu vztah.“

„Vztah,“ povzdechla si, jako by si přála, aby to tak opravdu mohla nazývat. „Ano, měli jsme vztah.“

„Přišel k vám tehdy v noci?“

„Očekáváte, že si to budu po deseti letech pamatovat?“

„To ale byla mimořádná noc ve vašem životě, Judy. Váš přítel, o němž dneska mluvíte jako o svém muži, se zapletl do vraždy policisty.“

„Už jsem vám řekla, že Sal to neudělal a nemůžou ho kvůli tomu znovu stíhat. Nevzpomínám si, jestli sem tenkrát přišel. Myslím, že ne. Myslím, že mi druhého dne volal a řekl, že má malér.“

„Jezdil tehdy nějakým autem?“ zeptala se Jane. Žádný z těch tří mužů neměl na sebe registrované auto.

„Pokud vím, Sal nikdy auto neměl.“

„Já jsem se neptala, jestli měl auto. Ptala jsem se, jestli nějakým jezdil.“

Nervozita Franklinové narůstala s každou další otázkou. Byla to štíhlá žena s tmavými vlasy, měla na sobě světle modrou halenku a černé kalhoty, oblečení na cestu. V uších se jí pohupovaly veliké stříbrné kruhové náušnice, nehty se zdály být čerstvě nalakované. Pečovala o sebe, aby se Salovi líbila.

„Pokud nějakým autem jezdil, já o tom nevím,“ odpověděla. „Já auto nikdy neměla. Člověk, který si ve Village pořídí auto, musí být blázen. Víte, jak to tady vypadá s parkováním?“

„Mám skvělý nápad. Co takhle jeho matka? Ta měla auto? Nebo jeho sourozenci? Přátelé?“

„Jeho matka se nikdy řídit nenaučila. Podívejte se, nemůžu odpovídat na otázky, o kterých nic nevím. Můžeme to ukončit?“

„Dočkáte se.“

Přinesli jim kávu. Franklinová si do ní nasypala sladidlo, nalila mléko a usrkla. „Dobrý kafe,“ poznamenala.

„Vždycky беру lidi do příjemných podniků,“ ujistila ji Jane s úsměvem.

Franklinová jí úsměv oplatila. „Na co jiného kromě aut se ještě chcete zeptat?“

„Setkala jste se někdy s Curtisem Morganem nebo Carlem Randolphem?“

„Máte na mysli muže, kteří ...?“

„Ano, muže, kteří byli zatčeni se Salem.“

„Do soudního přelíčení jsem je nikdy neviděla. Sal jejich jména nikdy nevyslovil. Do soudní budovy jsem šla jenom jednou. Sal mi řekl, abych na sebe moc neupozorňovala; snažil se mou existenci přede všemi zatajit. Takže jsem tam přišla, když jsem měla den volna, a posadila jsem se do zadní lavice. Odešla jsem kolem oběda. Byla to nuda. Právníci se neustále dohadovali a nic se nestalo. To bylo jedinkrát, kdy jsem ty muže viděla. Randolph mi připadal veliký, kus chlapa. Curtis zase hodně kašlal. To je vše, co vám můžu říct.“

„Co Sal udělal, když soudní proces skončil?“

„Sehnal si práci. Nepamatuju si, co to bylo. Měl spoustu zaměstnání. Většina z nich ho nezajímala, takže tam dlouho nevydržel. Ono není snadné najít práci, když máte záznam v rejstříku.“ Tvářila se rozmrzele, jako by se proti Manellimu spíkl celý svět, zatímco on by si zasloužil férovější zacházení, rovnou šanci s ostatními.

„Nedávno byl propuštěn z vězení,“ připomněla jí Jane.

„To bylo tak nespravedlivé. Měl se sejít s někým v baru, byl to muž, který mu dlužil peníze. Jenže on je nepřinesl a začali se hádat. Sal se tak rozzuřil, že mu jednu vrazil, a barman zavolal policii. Sala sbalili za napadení. Obvinění proti němu bylo vykonstruované, to mi věřte.“

„Minulý týden jste byli na dovolené. Kam jste jeli?“

„Pronajali jsme si malou chatku v Catskills. Tam nahore je tak krásně, chladné noci. Vždycky je kam jít na procházku, dokonce i rybařit tam můžete, pokud vás to baví.“

„Byli jste spolu po celou dobu?“

„Ptáte se, jestli jsme se celý den drželi za ruce jako přilepení? Ne. Sal miluje procházky časně zrána, zatímco já nejsem ranní ptáče. Raději chodím až po snídani. Nejdříve se musím nastartovat pořádnou kávou.“ Dopila svůj šálek a Jane naznačila obsluze, aby přinesla další.

„Měl během dovolené nějaké telefonáty?“

„Telefonáty? To nevím. Měl s sebou mobil. Nepamatuju si, jestli ho použil. V chatce telefon nebyl. Když jste si potřebovali zavolat, museli jste asi míli pěšky do obchodu.“

„Setkal se s někým, když jste tam byli?“

„Myslíte s přítelem? Nikoho jsem neviděla. Proč se ptáte? Byla to dovolená. Nehledali jsme nic zábavného. Chtěli jsme si jenom odpočinout, užít si trochu klidu a ticha.“

„Věděla jste, že Sal v tom obchodě s obuví skončil?“

Na tváři Franklinové se mihl stín strachu. „To není pravda. Jenom si vzal neplacenou dovolenou. Nepracoval tam dostatečně dlouho, aby mu dali volno. V pondělí se vrací do práce.“

Jane na to nic neřekla. Sal ji bude tahat za nos tak dlouho, dokud mu to bude procházet. Dělal to celý život. Podívala se na hodinky. Seděly za stolem už celou půlhodinu. Pokud byl Defino v rozhovoru se Salem stejně úspěšný jako ona, nezískají společně ani nepatrný střípek použitelné informace.

„Dobrá, pojďme zpátky. Už je po čtvrté.“

„Doufám, že jsem vám byla užitečná,“ prohodila Franklinová.

„A já doufám, že jste mluvila pravdu.“

„Proč bych vám lhala?“ zeptala se hlasem nevinného děvčátka.

Jane položila na stůl několik bankovek a řekla: „Jdeme.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.